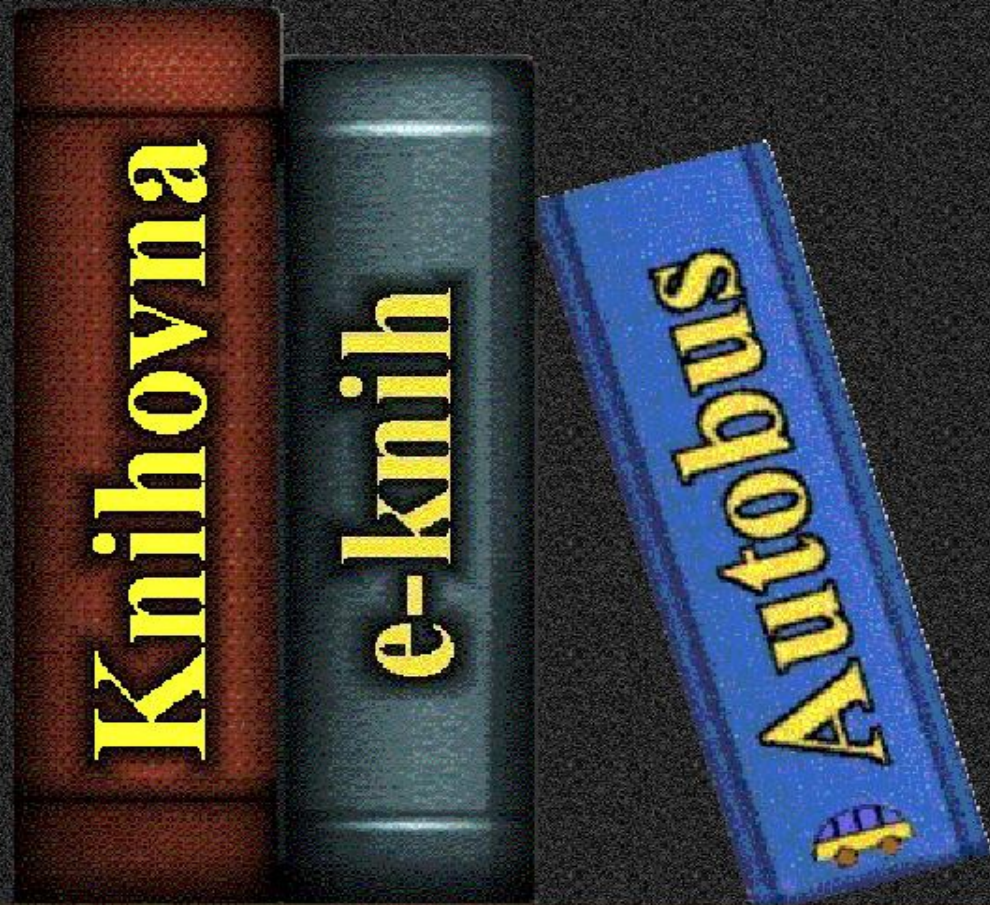

Magická díra

Legenda o podsvětí

Science fiction

Jerry Worker

© 2018-2019

Autobus

;

Magická díra

Legenda o podsvětí

Science fantasy

Jerry Worker

© 2018-2019 Jerry Worker

Veškeré připomínky jsou vítané:

Titul: Magická díra

Podtitul: Legenda o podsvětí

Autor: Jerry Worker

Nakladatel: ?

Publikovat: Ano

Generováno v <http://sw.gurroa.cz> 16.04.2020-11:53 pro SW.

Anotace:

Do průšvihů lze spadnout kdykoliv a kdekoliv. Čtyři nerozluční kamarádi do něj spadli tak, že si vyrazili na zimní tramp. Pak stačila jedna nenápadná čerstvá trhlinka ve skále, aby se ocitli v ..., prostě někde jinde, a tudíž v průšvihů. Nelze jen tak zmizet z socialistického Československa...

Učesaná verze

Generováno v <http://sw.gurroa.cz> 16.04.2020-11:53 pro SW.

Základna

Průchod vlastně objevil Mamutík tím nejpodivnějším způsobem. Bloumal kousek od tábořiště, hledal klidné bezvětrné místo, pokud možno bez sněhu, kde by mohl chvilku nerušeně v podřepu meditovat, co se to zase jeho útrobám nelíbí. Ostatní měli kachní žaludek, který strávil kde co, akorát Mamutík měl trvalé střevní potíže. Nikdy se nedalo dopředu odhadnout, po jaké potravíně se jeho útroby vzbouří. Kdyby to bylo aspoň pravidelné, ale to ne. Jeden den se mohl nacpat dosyta višněmi, druhý den se i po malé hrstičce pos... Dámy prominou. Také tomu odpovídala jeho postava. Normálně bývá člověk se střevními problémy hubený až vychrtlý, Mamutíkův organismus využíval potravu, aby si v předstihu vytvořil zásoby. Mamutík tak vážil 172% standardní váhy ostatních devatenáctiletých mladých mužů.

Takže Mamutík bloumal po břehu řeky Oslavy u skalisek pod zříceninou hradu Lamberka. Najednou se zarazil. Stěnou zasněžených stromků na okamžik zahlédl úzkou štěrbinu mezi dvěma skalisky, tak metr nad hladinou řeky. Jak to, že si jí ještě nikdy nevšiml? Vždyť sem jezdí každou chvíli! Střevní potíže byly rázem zapomenuty. Musí tu štěrbinu prozkoumat! Hromádka kamenů s čerstvým lomem pod ústím štěrbinu vysvětlovala její náhlé objevení. Mamutík chvilku přemýšlel, jestli se podělit s kamarády, pak touha po dobrodružství zvítězila.

První metr byl krušný. Štěrbina byla akorát tak široká, aby Mamutík se zataženým břichem tak tak prolezl. Naštěstí se pak rozšiřovala, takže si Mamutík mohl zhluboka nadechnout. Štěrbina pokračovala zákrutem vlevo, kde se změnila na tunel stoupající šikmo vzhůru. Podlaha tunelu vypadala jako sešlé ošlapané schodiště, ale to byl určitě jen klam. Kdo by to tu opravoval? Mamutík opětovně zauvažoval, že by se vrátil, když konec tunelu osvítil sluneční paprsek. S vidinou konce putování se Mamutík pustil dále. Nahoře ho čekala vodorovná trhlinka ve skále, jen metr a půl vysoká a dva metry široká, ale ke kraji skály to bylo přes pět metrů. Skalnatá podlaha byla posetá ptačím trusem, nafoukaným listím i jehličím, ale byla suchá. Už po třech krocích v předklonu měl Mamutík naraženou hlavu a odřená záda, proto se spustil na všechny čtyři.

Na kraji skály se mu otevřel výhled do údolí Oslavy i na jeho tři kamarády, pohodlně rozvalených okolo malého ohníčku. Mamutíkovi bleskl hlavou nápad, který hned zrealizoval. Posunul se kousek zpět do jeskyně, ale aby je stále viděl, udělal z dlaní kornout před ústy a zaskučel:

„Haůůůů, haůůůů, kdopak to ruší můj klid? A ještě k tomu ohníčkem!“

S uspokojením sledoval přerušené povalování a zvýšenou pozornost ostatních. Ostré pohledy zkoumaly okolí, ale nic nenalézaly. Ivoš tvrdil, že přes řeku, na bývalé věži Sedleckého hradu, vidí Bílou paní v bikinách, Miloš mu oponoval, že hrad není přes vzrostlý les vidět, věž je také v troskách, takže co vidí, je přelud

vyvolaný sexuální abstinencí. Pak Jerry náhodně zvedl oči a spatřil Mamutíka. Nevěřičně si protřel oči, ale zjevení nezmizelo, proto nahoru zavolal:

„Neděs nás, Mamutíku. A vůbec, jak ses tam bez jeřábu dostal?“

To už stáli u něho ostatní a nevěřičně zírali na Mamutíka na skalní stěně. Všichni si pamatovali památnou událost, když se na cvičné skále Dráteničky zkusili naučit Mamutíka základům skálolezení. Nejdřív se málem oběsil na zdvojeném horolezeckém laně, pak mu podjela noha, sklouzl ze stupu a už padal. Lano bylo naštěstí uchyceno v karabině ve skobě, i tak se na lano jako protiváhu museli pověsit dva kamarádi. Pak se ozvalo cinknutí, jak se zlomila skoba, která normálně unesla šest lidí. Následující Mamutíkovo zaječení slyšeli všichni v okruhu šesti kilometrů. Samotný Mamutík, zbrzděný lanem, dopadl na zem z výšky dvaceti centimetrů. To mu nebránilo se na místě složit a v bezpečné pozici ležícího střelce proklínat kamarády, osud i nešťastnou zlomenou skobu.

Mamutík se chvílku pásl na jejich vyjevených obličejích, pak vysvětlil, jak se tam dostal. Během pěti minut již byli všichni nahoře a v jeskyni začínalo být poněkud těsno. Jerry vytáhl pohotovostní bludičku, kterou nosil v kapse, když zrovna neměl po ruce tu svoji speciální halogenku, která byla obvykle schována v báglu. Paprsek světla vyhmátl v boční stěně asi metrový výklenek. Do něj hned zamířil Mamutík s tím, že tam nebude překážet ostatním v průzkumu. Došel tam, posadil se a opřel se o stěnu. Ozvalo se vyjeknutí, jak Mamutíkovy záda nenalezly oporu a on pozpátku zahučel do nějaké díry. Jerry klečel uprostřed jeskyně, bledý až do zelena a klepající se rukou ukazoval na výklenek. Trvalo to jen chvílku, než si Jerryho chování všimli i ostatní. Samozřejmě, první dotaz zněl, kde je Mamutík a co tam tak strašidelného Jerry vidí. Ten jen lapal po dechu.

Ticho přerušil podivný zvuk. Znělo to jako by někdo mluvil ze studny. Při troše soustředění šlo rozeznat i slova:

„Héj, lidičky, pojd'te sem, ale vezměte baterky, je tady tma jako v tunelu o půlnoci!“

Hlas byl zřetelně Mamutíkův a přicházel od výklenku.

Nerozluční kamarádi

Jakže to vlastně začalo? Jerry, zhnusený dosavadním průběhem manželství, se odstěhoval k rodičům. Většinou to bývá manželka, co se vrací k mamince, v tomto případě to nebylo možné. Bydleli v rodinném domku u jejích rodičů, takže ona byla vlastně doma a Jerry jako na návštěvě. Vůbec to nedělalo dobrotu. Tchyně byla naprosto pohodová ženská, problémy dělal tchán. Ona byla jeho dcerunka, kterou si vyoplal k obrazu svému a její svatba s Jerryem v jeho plánech nefigurovala. Rozmazlená dcerunka se však zhlédla v těhotné švagrové a chtěla taky. Jerry, který nic netušil o tajných plánech té bezvadné holky, vlezl do pasti naprosto dobrovolně. O to víc byl překvapen změnou v jejím chování prakticky ihned po svatbě. To již však byla ona ve druhém měsíci těhotenství.

Kdyby měli svůj byt, možná by to nedopadlo špatně. Takto se do všeho vměšoval tchán, který byl navíc i zarytý komunista a nestraník Jerry byl pro něho trnem v oku, který si dovilil utrhnout to růžové poupátko, které bylo jeho dcerou. Poslední kapkou, kterou přetekl pohár Jerryho trpělivosti, bylo tchánovo rozhodnutí pečovat o vnučku a vychovat ji v podobném duchu jako dříve dceru. Ta se v tomto případě postavila proti svému manželovi a přidala se k otci. Výsledkem byla dvouhodinová hádka, která skončila vyhazovem Jerryho z domu poté, co se ho tchán neúspěšně pokusil fyzicky napadnout. Návrat domů a rozvod byl jedinou možností.

Stará Líšeň s poutní kaplí Panny Marie Pomocnice

Všechno zlé je k něčemu dobré, jak se ukázalo i v tomto případě. Jerryho

maminka použila argument o přeplněnosti bytu 2+1, svého zdravotního stavu a vlivu několika známých. Výsledkem byl dekret na úplně nový byt 4+1 první kategorie na rozhraní staré a nové Líšně v Brně. Spokojeni byli všichni. Najednou měl každý svůj pokoj, jak Jerry, tak i jeho mladší bráška i rodiče. Balkon s nádherným výhledem na starou Líšeň a předhůří Dražanské vrchoviny. Ve staré Líšni dokonce bydlelo i několik příbuzných z matčiny strany, k babce Jerry dřív jezdil a měl tam i několik kamarádů, takže tam zapadl jako ryba do rybníka. Ze všeho nejdříve obnovil kontakt s většinou kamarádů a kamarádek, sedával s nimi v hospodě u stolu štamgastů a nakonec se nechal zlákat i ke šroubování žárovek. To byl název odvozený od pohybu ruky, který nejčastěji vykonávali, jinak se jednalo o národopisný soubor Líšňáci.

Pak s kamarádkou začali dělat kameloty a lepiče plakátů pro skupinu Ozvěna, což byla místní tramská kapela. S několika členy uskupení se Jerry znal z dřívějška. Při jejich koncertech dělal i pořadatele, kontroloval vstupenky a podobně. Hned druhý koncert mu přinesl nečekané překvapení. Do dveří se cpali dva z jeho kamarádů z Líšně doprovázeni jakýmsi cvalíkem. Překvapení to bylo oboustranné. Po koncertě seděli na pódiu a vykládali si o vandrech. Jerry jezdil většinou směr Vyškov či Ivančice, oni zase na Vysočinu. Humorné příhody nebraly konce, takže je nakonec správce budovy musel vyhodit. Od té doby jezdili společně.

Výroční ohně kamarádů a jejich tramských osad jim rozšiřoval okruh kamarádů i kamarádek, získávali informace o tom, kam se jet podívat i varování, kam raději nelézt, že pro tamní oddělení Veřejné bezpečnosti jsou trampové jako červený hadr na býka. Při jednom výročáku dostal Mamutík svoji přezdívku. Jedna z tramských soutěží byl Pinbal. Určitě ji znáte, kulička putuje po nakloněné rovině a cestou vráží do předmětů k tomu určených. Ve zdejších podání to byl mírný svah v lese zakončený krátkou prudkou strání u hustého kraje lesa. Po svahu to šlo bez problémů, pravý Pinbal začínal na prudké stráni. Jinak než od stromu ke stromu se sbíhat nedalo. Pak se Mamutík rozběhl trochu více, takže ho následující strom neudržel. V kořenech mu zapraskalo a Mamutík utíkal dále i se vzrostlým smrkem v náručí. Doběhl až do poloviny louky u lesa, tam teprve si strom uvědomil, že již není se zemí svázán kořeny, ale nejistýma nohama jakéhosi človíčka, takže se skácel. Šerif pořádající osady hleděl na brázdou, kterou tato nesourodá dvojice zanechala v lese, a prohlásil, že by jí proběhl i vzrostlý mamut. Od té doby je Mamutík Mamutíkem.

K Lamberku se také dostali náhodou, jezdili hlavně na Vysočinu. Na jedné akci poznali mladého muže, kterému říkali Hejtman. Na hejtmana si hrál i ve skupině historického šermu. Ten měl zářný vzor v osobě zvané Jan Sokol z Lamberka, což byl brilantní stratég, vojevůdce a učitel Jana Žižky. Hejtman měl sen, že by mohl zopakovat bitvu, kdy se Jan Sokol vracel s nepočetnou družinou na Lamberk. Byla zima a už se těšil na teplý krb, proto nebyl tak soustředěný, jako obvykle. Těsně

pod hradem ho přepadl houf lapků a loupežníků, kteří s ním měli nevyřízené účty. Navzdory přesile Jan Sokol zvítězil. Na tuto událost chtěl Hejtman navázat a přepad si zopakovat.

Ve třetím lednovém týdnu bylo pod Lamberkem nebývale živo. V návějích sněhu, doposud orazítkovaných jen králíčími a ptačími stopami, byla vydupána cesta větvící se do dvou táborů. V jednom se připravoval Hejtman Douš, ve druhém loupežníci. Oproti dávným účastníkům byly jedinými povolenými zbraněmi jen sněhové koule, popřípadě šišky, pokud si je někdo vyhrabe. Na obranu štíty z překližky nebo kartonu, nádherně pomalované, mnohdy v rozporu s heraldickými pravidly. Bitva málem neproběhla, kde se vzal, tu se vzal, uprostřed budoucího bitevního pole najednou stál místní hajný. A co prý se tady děje? Hejtman mu vysvětlil situaci, hajný se rozchechtal a odebral se ke stromu, kde měl posed a odkud uvidí celé bitevní pole.

Bitva dopadla úspěchem. Jan Sokol, kterého hrál Hejtman, se ubránil přesile a zaujal strategickou pozici ve zřícenině, kde hořel oheň, jednak pro zahřátí, jednak aby bylo na čem udělat houbový guláš. Loupežníci dorazili vzápětí, za nimi hajný. Loupežníci slíbili Hejtmanovi, že už budou hodní, hajný prohlásil, že se už dlouho tak nepobavil, takže příští rok znovu? Dostal ujištění, že ano. Hajný spokojeně pokýval hlavou a řekl, když dají vědět dopředu, bude místo houbového guláše pravý myslivecký z divočáka.

Trochu odbočka: Na hajné měli kluci nějaké štěstí. To se jednou v srpnu v podvečer šinuli s několika dalšími kamarády od cvičné skály na Dráteničkách a starostlivě obhlíželi oblohu, kterou od jihu překrýval zlověstný černý mrak. Toto nevypadalo, že by šlo přespat jen pod převislými větvenými smrku. Pak došli na lesní paseku a zbystřili pozornost. Uprostřed se zoufale oháněl hráběmi človíček a snažil se nakopit proschlé seno, než sem ta slota dorazí. Na dotaz jestli nechce pomoc, odpověděl jen, že má jen jedny hrábě... To neměl říkat. Bágly letěly pod strom, hrábě mu zabavil Mamutík a ráznými rozmachy za sebou nechával hromádky sena. Ostatní použili ruce. Během dvaceti minut stálo na louce jedenáct krásně srovnaných kupek sena. Mužík jen kroutil hlavou. Na dotaz, jestli neví o nějakém úkrytu, přece jen ta bouře by mohla být zlá, vysvětlil, že asi půl kilometru přesně na sever je stará, opuštěná hájenka, tam můžou přespat. To znělo až moc krásně, takže padl doplňující, dotaz, jak se na to bude asi tvářit zdejší hajný. Mužík hrdě vypjal svých sto sedmdesát centimetrů a zavrčel:

„Nic! Já jsem zdejší hajný!“

Od té doby měli na Vysočině základnu, kam se mohli uchýlit. Pak jeli zase jednou na Lamberk, tentokrát s předstihem, chtěli konečně porazit Hejtmana. Zblázněné Mamutíkovy útroby potřebovaly chvíli meditace v ústraní...

Vchod

„Héj, lidičky, pojd'te sem, ale vezměte baterky, je tady tma jako v tunelu o půlnoci!“

Hlas byl zřetelně Mamutíkův a přicházel od výklenku. Okolo něj se všichni shlukli, ale ať pátrali, jak pátrali, stále netušili, odkud se Mamutíkův hlas ozval. Až se nejmenší Ivoš pohnul, uviděl příčinu zmatení očí. Svažitá chodbička byla překryta předsunutou stěnou, takže v mizerném světle Jerryho bludičky byla téměř neviditelná. Opatrné nahlédnutí odhalilo jen černočernou tmu. Jerry s Milošem nechali Ivoše s bludičkou uklidňovat Mamutíka a vydali se zpět do tábořiště pro bágly a zbytek věcí. Po návratu vytáhl Jerry tu svoji speciální svítilnu halogenku, takže bylo světla skoro až moc pro oči přivyklé šeru.

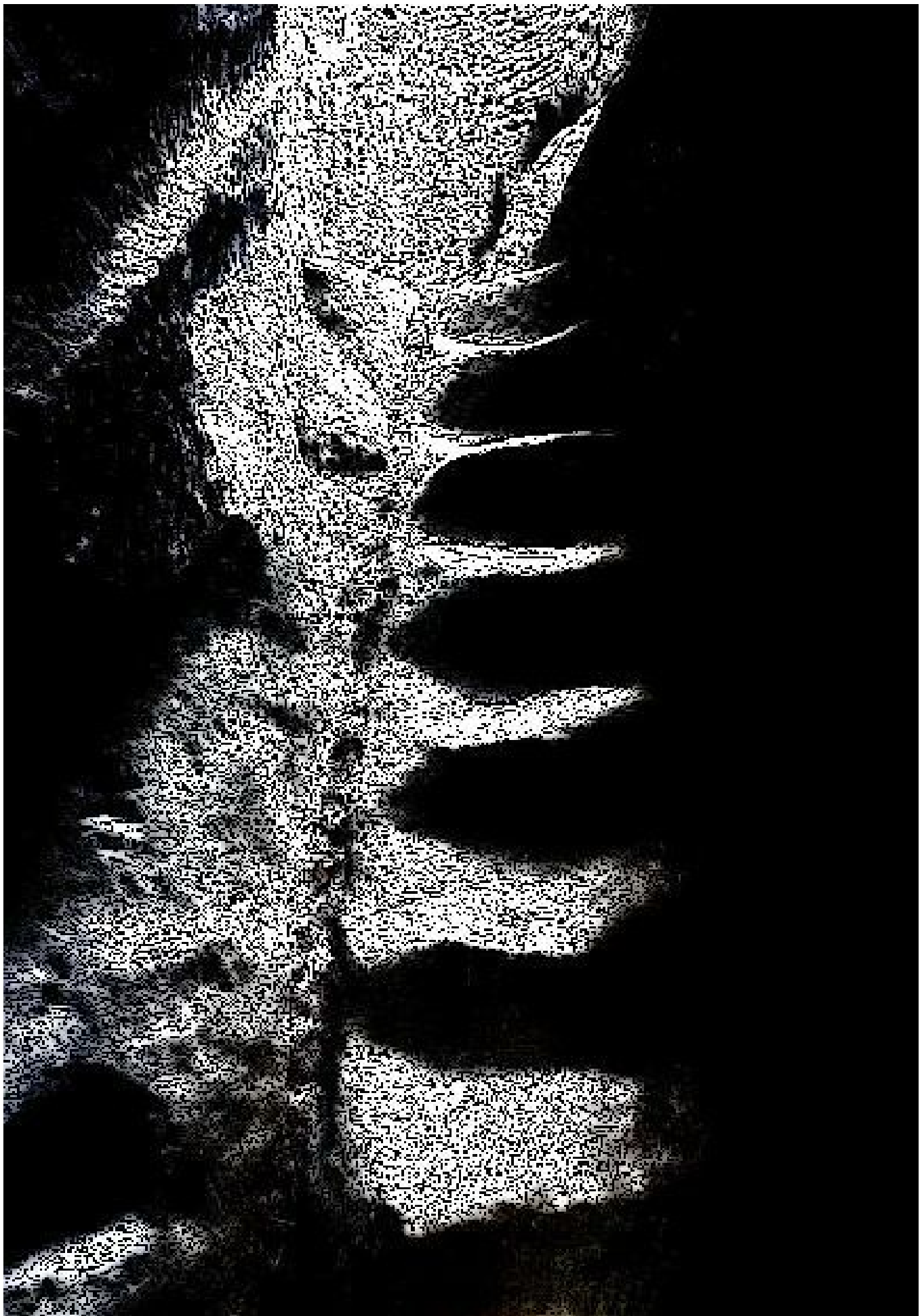
Chodbička za stěnou vypadala jako vypálená, naprosto hladké stěny, průřez jako vajíčko s useknutým spodkem. To byla cestička dále, klesající šikmo dolů do hlubin. Ta však nebyla ani hladká, ani rovná. Hned na začátku byla ve stropní klenbě malinká trhlina, ze které kapala voda. Hrozně pomalu nabývala na objemu, takže interval kapek byl dvě za minutu. Podlaha byla zaneřáděná vrstvou ptačího trusu, který s vodou dělal jemné blátíčko. Hezky klouzavé, jak dosvědčovala rýha velikosti Mamutíka. Pak se z konce chodbičky ozvalo:

„Bacha, klouže to jak sviň!“

Varování došlo pozdě, Ivoš už došlápl do sajrajtu. Pádu nedokázaly zabránit ani kvalitní důstojnické kanady. Naštěstí se Jerrymu podařilo odchytit mávající ruku a udržet Ivoše, když už ne na nohách, tak alespoň na začátku chodbičky. Miloš na nic nečekal, z bágly vytáhl kus horolezeckého lana a hledal, kam ho umístit. V překryvné skalní desce byl v metrové výšce malý otvor skrz desku. To už všichni nepovažovali za náhodu, o to větší byla touha prozkoumat, co je dále. Naskládali na sebe bágly, Jerry přes svoji velkou polní z první světové války řemenem přivázal Mamutíkovu usárnu a byli připraveni na další postup. Jako první šel drobnější Ivoš, hezky rozkročmo, aby se částečně opíral kanadami o stěny a pozpátku kvůli vyrovnávání rovnováhy. Za ním taktéž Miloš, Jerry mezitím svítil na cestu. Pak se zespondu ozval Ivoš, že se dostal do jakési trhliny se schodištěm. Po Mamutíkovi zbyly jen kusy nepořádku, která z něho odpadávaly cestou po schodech dolů. Jerry připevnil halogenku k bágly, aby mu svítila pod nohy a pospíšil za ostatními.

První schody. Mizerná kvalita, foceno sovětským fotoaparátem Ljubitel.

Když se Jerry dodrál k ostatním, Miloš právě fotil schody. Používal na to sovětský fotoaparát Ljubitel, který dostal k vánocům. Kupodivu, fotoaparát fotil skvěle, ale venku na sluníčku. Tady, ačkoliv svítily všichni, to nebylo poznat. To však zjistili až mnohem později. A jako na zavolanou se z hloubi země ozval Mamutíkův hlas:

„Vidím světélko! Zdalipak jsou již nyní blíže mí zachránci?“

Jerry s Milošem na sebe koukli a bylo jim to jasné. Už jednou byli svědky takových výlevů, to když Mamutík zakopl o bludný kořen a pokusil se hlavou prorazit vzrostlý dub. Také tehdy blábolil nesmysly. Urychleně ho dopravili k doktorovi, který zjistil lehký otřes mozku. Tady to však mohlo být horší, chodbička i schody jsou z poctivého kamene. Urychleně si oklepali boty od ptačího sajrajtu, aby na schodech neklouzali a vydali se dolů za Mamutíkem.

Nalezli ho sedícího na zemi, hlavu divně skloněnou. Když mu však posvítily do obličeje, nenalezli žádnou krev, ale potměšilá očička:

„Já nespím, dokonce i ten otřes mozku nemám, akorát vám to děsně dlouho trvalo a začínal jsem se nudit!“

Ivoš pronesl něco nespisovného, Jerry se raději zdržel komentářů a Miloš vcelku logicky řekl:

„Tak vstáváme a pokračujeme ve výzkumu. Nepočítej s tím, že ti poneseme usárnu, když už jsi zdravý. A půjdeš hezky první, jsi nejvíc odpočatý!“

To se lehce řekne, ale kam pokračovat? Schody ústily do nějaké dutiny ve skále o průměru asi deset metrů. Přímo proti schodům se černala kruhová díra ve skalní stěně. Za dírou byla krátká chodbička, uprostřed ní dva schůdky dolů. Pod nimi byla podlaha z jiného, světlejšího materiálu. Ivoš se shýbl, posvítil si na něj zblízka, dokonce si sáhl a překvapeně prohlásil:

„Beton! Co ten tady dělá?“

Ostatní šli do kolen také a nedůvěřivě ohmatávali hladkou podlahu. Mamutík, který pro svou váhu nerad klekal na zem a zase vstával, zatím zkoumal zbytek chodbičky. Nyní na něco zíral zblízka a kroutil hlavou. Nakonec se ozval sám:

„Nechte beton betonem a pojd'te se na něco podívat!“

Stáli vedle Mamutíka a zírali. Vedle další kruhové díry byl na stěně připevněn nevelký kovový kruh. Ani tady v mírně vlhkém vzduchu nejevil žádné známky rezu. To však nebylo příčinou zírání, tou byla detailně zpracovaná stopa po tříprsté tlapě, jako by ji něco do měkkého kovu otisklo a pak opět kov zpevnilo. Miloš nakonec zakroutil hlavou a pokusil se projít otvorem. Nešlo to! Jako by otvor byl přepažen něčím neviditelným a pružným. Čím víc Miloš tlačil, tím bylo to cosi neviditelné pevnější. Ostatní už nezírali na podivný znak, ale na Miloše, co tam blbne. Nakonec to došlo Jerrymu:

„Ehm, není ten znak něco jako tlačítko na otevírání těch neviditelných dveří? Zkuste to někdo!“

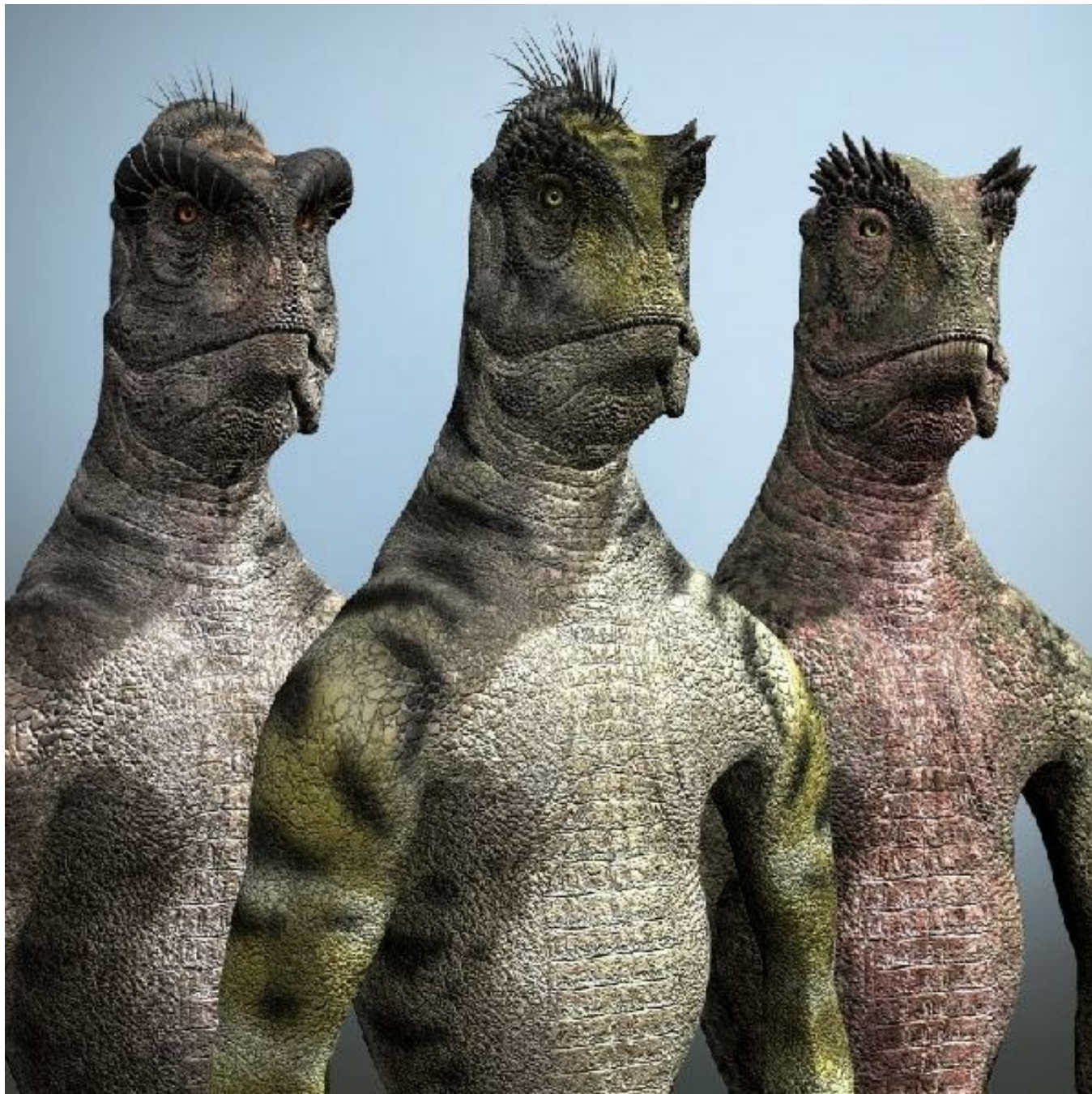
Nikdo se však nehrnul vyzkoušet, co udělá dotyk lidské ruky na podivný kov. Jerry jen pokrčil rameny a zkusil to sám. Musel sice prsty poskládat do podobného tvaru, jako byl otisk tlapy, pak ale slavil úspěch. Někde něco kovově cvaklo a Miloš překvapeně vyjekl. Ať byl materiál chránicí vchod cokoliv, teď se začal od prostředka rozpadat. Vzduchem vířily malé kousky, ale i ty se dále rozpadaly na neviditelný prášek. Miloš zápasil s fotoaparátem, který se rozhodl teď nespolupracovat, zaseklo se otevírání pouzdra. Nakonec si dal fotoaparát říct, bylo ale skoro pozdě. Miloš ani moc neostřil, práskl fotku přímo od pasu. Naštěstí se trefil. Následovaly dva metry chodbičky a kulatá místnost s klenutým stropem, o průměru asi pět metrů. Uprostřed stropu, přesně v nejvyšším bodu klenby, se rozzářila kulovitá lampa, vydávající žluté, skoro sluneční světlo. Skoro ani nezpozorovali, když se celá místnost neznatelně rozjela směrem dolů. Upozornil na to Miloš, kterého překvapilo zmizení vchodu. Místo něj se na zdi objevila svislá, asi dva metry vysoká čára. Na horním konci čáry velmi pomalu klesala kresba kabinky.

Chvilkový záchvat paniky překonal pohled na vybavení, které se vynořilo z podlahy. Okolo celého obvodu byla metr široká římska, kupodivu ne kamenná nebo kovová, ale z nějakého pružného materiálu. Znamenalo to jediné - cesta dolů bude dlouhá, lehněte si, odpočiňte si. Probudilo je zaskřípání kovu o kámen, to už výtah dojížděl do spodní stanice. Lehké drcnutí a výtah se zastavil, objevily se kovové půlené dveře. Křídla vrat se s občasným zaskřípáním zasouvala do stěn a otevírala ještě kousek chodby. Z jejího ukončení zářilo jasné nazlátlé světlo a vál mírný teplý větrík. Tam na ně čekalo zatím největší překvapení. Chodbička vyústila na malý balkónek, přilepený na stěně velké dutiny. Tu osvětloval kulový světelný zdroj, do kterého se nešlo přímo podívat a vyzařující prakticky sluneční světlo. A teplo, skoro až horko. Všichni stáli jako uhranutí, bylo na co zírat. Na protější stranu dutiny nebylo vidět, vzdáleností se ztrácela v nezřetelném oparu, strop byl nabarven modře a dno... Dno vypadalo, jako by někdo v letní bezmračný den pozoroval Zemi z výšky několika kilometrů. Lesy, louky, jezera, potoky i řeky. Sem tam vesnička s podivnými stavbami, uprostřed dutiny jezero s ostrovem, na ostrově město, uprostřed města palác s vysokými věžemi. Právě odtud se ozývalo tiché, vzdálené vytrubování na poplach. Okolo věží poletovalo už několik létavců, kteří z této dálky připomínali netopýry.

Dóm

Stáli by tak dlouho, ale Miloš najednou shodil bágel ze zad a začal se v něm přehrabovat. Pak se vítězoslavně vztyčil a v ruce třiml dalekohled. Žádná moderní vymoženost, solidní práce národního podniku Meopta Přerov, držitel Řádu práce. Pozorně se jím zadíval na netopýry, létající okolo věží. Pak se obrátil k ostatním:

„Nebudete mi věřit, ale právě jsem na vlastní oči viděl pterodaktyla. Ne, chybička, ten by neunesl člověka. Musí to být pteranodon, ten je větší. Navíc má na sobě nějaký postroj, sedlo a kdosi na něm sedí. Myslím, že za chvíli dostaneme návštěvu.“

Uvítací výbor

Sotva to dořekl, létavci se seřadili a zamířili k balkónku, na kterém čtveřice

stála. Netrvalo to dlouho. Trojice létavců se usídlila na širokém zábradlí a z jejich hřbetů sestoupil uvítací výbor. Jak popsat tvory, kteří jej tvořili? Vezměte Tyranosaura Rexe, zmenšete ho, předělejte ho do vzpřímeného postoje a celkově ho zjemněte. Jako oblečení šortky z pevné látky se spoustou kapes. Když se odmyslel zjev, vypadali jako ctihodní pánové, kteří se houfně vyskytovali na národních výborech všeho druhu.

Všichni zvedli pravou ruku na pozdrav a dva hned zmizeli v chodbičce. Ten třetí se zastavil, mírně roztáhl ruce, jako kdyby ukazoval, že takovou štiky jsem chytil a začal něco povídat. Jeho řeč se skládala z podivně mlaskavých zvuků, promíchaných syčením a pištěním. Ještě ani pořádně nezačal, když z chodbičky vyběhli zbylí dva. Téměř vzápětí se ozvalo zadunění, jak do sebe zapadla dveřní křídla a uzavřely cestu zpátky. Hlavní mluvčí se obrátil na dvojici a začal na ně něco vztekle vykřikovat. Oba jen krčili rameny a cosi huhlali.

Jako prvního to přestalo bavit Jerryho. Aniž by se obracel na někoho konkrétního, začal po brněnsku:

„Hele, hlásíš špicový pindy, ale mě je tady hic jako v sauně. Dal bych si škopek nebo leknu...“¹

Celý uvítací výbor se zarazil a jako jedna osoba se zahleděla na Jerryho. Pak si ten hlavní úplně lidsky prohrábl šošolku vlasů na hlavě a poněkud váhavě z něj vypadlo:

„Ehm, jo. Škopek... Škopek bychom i měli, ale... Od té doby, co sfajroval² pivovar i s dokumentací a sládkem to není ono...“

Teď bylo na Jerrym a spol, aby třesli oči. Potom Jerry potřepal hlavou a otočil se k mluvčímu:

„To je radosti... Chcete pomoct? Já jsem vyučenej odmaturovanej pivovarskej...“

Nebýt balkónku, tak by spodní čelisti uvítacího výboru skončily až někde na louce dole. Hlavní mluvčí vychrlil na kolegy proud povelů, ti na nic nečekali, naskočili na své létavce a odstartovali k městu. Do nastalého ticha Ivoš poznamenal, že pouze doufá, že letěli uspořádat přivítání a ne pro pomoc. Na to zareagoval mluvčím delším proslovem, že Jerry bude miláčkem národa a oni samozřejmě také, kolegové letěli pro dopravní prostředek, který všechny bezpečně přepraví nejen z balkónku na zem, ale přímo do hlavního města. Akorát se musí trochu obrnit trpělivostí, příprava potrvá nějakou dobu.

Sice to trvalo slabou hodinku, ale dočkali se. Zpoza věží se vynořilo monstrózní vzdušné plavidlo. Takhle zdálky to vypadalo jako létající nepodařená jitrnice, pod níž bylo přivázáno několik proutěných košů. Zajímavý byl pohon - jako desetispřeží u kočáru bylo před jitrnicí zapřaženo deset pteranodonů. Na prvních dvou seděli jezdci a celé to řídili. Mezitím se Jerry pokoušel ze zbylého strejdy vyzvědět, jak to, že mluví jako kdosi původem z Brna. Odpověď se dala předvídat. Nebyli první, kdo

se tímto vstupem dostal dovnitř. Po přelomu devatenáctého a dvacátého století se skupinka mladých mužů z Brna a okolí snažila vyhnout vojně v rakouském vojsku, jelikož se schylovalo k válce. Jeden z nich pečlivě uchovával rodinnou kroniku, kde byl zápis o jakési jeskyni mezi Lamberkem a Sedleckým hradem, která je dost velká pro houf lidí. Vybavili se vším potřebným a vyrazili k Lamberku. Tam žádnou jeskyni, alespoň trochu odpovídající popisu z kroniky nenašli, ale více méně náhodou, pomocí spadlého smrku opřené o skálu, objevili trhlinu ve skále i následnou cestu dále do hlubin země. Žili docela spokojeně, učili místní některé dovednosti, ale nemaje družek postupně umírali. Postavili i onen pivovar, naučili několik místních vařit a pít pivo. Poslední zemřel před patnácti lety...

Mezitím doletěla i vzducholod', tažní pteranodonové téměř obsadili balkónek a začali mezi sebou štěbetat, co to jsou asi za zvláštní hosty. Po očku si je přitom prohlíželi. Hosté nastoupili do košů, vlastně to byly vaky z pevné látky. Do každého se vlezli dva, do zbylých dvou naskládali zavazadla a letělo se zpět. Byl to dost úžasný zážitek. Nepočítaje plácání křídel a štěbetání to byl nehlukný let. Z výšky byl krásný výhled přes celou dutinu. Ale každá cesta má konec, tato nevyjímaje. Jak mířili přímo k paláci, bylo jasné, že je čeká nejdřív přivítání, potom ubytování a teprve potom mohou odpadnout. Měli toho vzrušení od rána dost... Bylo to na nich asi vidět, u místních proběhla změna plánů. Nejdříve se ubytují, občerství, nají, odpočinou. Vše ostatní nastane zítra dopoledne.

----- Poznámky:

1 Mluvíš pěkně, ale mě je horko jako v sauně. Dal bych si pivo nebo leknů...

2 Shořel

Pivovar

Uplynulo několik dní. To už měli za sebou přivítání u velkého Šéfa. Tím byl ten nejlíp vypadající strejda z Rady třinácti, která tady nahrazovala horní i dolní komoru parlamentu. Následovala prohlídka města a kraje, ale Jerrymu a spol nedal spát ten shořelý pivovar. Požádali přímo Šéfa o prohlídku a pokud to bude možno i o možnost opravy. Ten s radostí souhlasil a nařídil součinnost místních.

Pivovar po požáru

Pivovar spolu s několika dalšími domy tvořil malou osadu hned u břehu jezera. Výroba piva spotřebuje hodně vody jak přímo, tak i na technologický postup, takže takové umístění bylo výhodné. Ovšem pohled na něj vyrazil dech. Ohořelé trámy střechy, propadlá půda i podlahy. Naštěstí zůstaly stát obvodové nosné zdi, takže tu určitá možnost nápravy byla. Hlavní otázka dne nyní byla: Nakolik je vše stabilní, aby se začalo s rozebíráním. Na to správnou možnost došel Ivoš, který byl velkým fandou létání a kterému učarovali létavci, kterým říkali místní pipi. O svém nápadu se šel podělit se správcem jejich hnízd. Ten chvíli zíral, jelikož ho tato možnost nikdy nenapadla, pak pískl na několik nejchytřejších a šli to zkusit. O co šlo? Střechu rozeberou pipi, učenlivé jsou dost, ale potřebují dohled. Ten bude vykonávat Ivoš z koše upoutaného balónu. Miloš s Mamutíkem budou shánět stavební materiál a další věci na opravu na Jerryho zbylo to jádro, neboli technologie pro výrobu piva. Tam narazil hned z počátku na téměř neřešitelný problém - v tomto světě se téměř nepoužívaly složitější nástroje. To ho jen zdravě

nabudilo. Přece se nerozbrečí při prvním problému. Dalším problémem byly suroviny. Nějaké zrní se dole vyskytovalo, dokonce i pivovarský ječmen - jarní dvouřadý nicí, jak zněl jeho odborný název. Místní mu říkali plavý. Kvasnice, ty pravé pivovarské, měl na starosti vládní úředník, který je měl schované ve své skříni v paláci. Poslední surovina, chmel, se zde nevyskytovala. Bylo na Jerry, aby se zhluboka zamyslel a přišel na to, jak ho nahradit z místních zdrojů. Takže seděl na trámu, nepřítomným pohledem sledoval pipi, jak obratně zápasí s ohořelými kusy dřeva. Když na to jeden nestačil, zapištěl na Ivoše, který se nevznášel v balónu, ale seděl na nejbližší zdi, obklopen několika volnými pipi. Ivoš hned nakomendoval několik ku pomoci.

Jerry musel na chvíli usnout, protože pipi už měly rozebraný vršek krovu, ale ta chvilka stačila. Je známo, že ve chvílích odpočinku, kdy jede tělo na neutrální, přebírá mozek události, co se stalo v minulé periodě bdění. V tomto případě to byla vzpomínka na exkurzi do pivovaru Bráník, kde šedovlasý sládek vzpomínal na mládí a putování po světě. Dostal se do Norska a Švédska, skoro až k polárnímu kruhu. Tam také vařili ucházející pivo, ač široko daleko (hlavně daleko) nebylo po chmelu ani památky. Ten nahradily letošní smrkové výhonky. Prastarý recept doslova pravil:

„Natrhej ihned na jaře mladé výhonky smrku, když vyrážejí z bočních větví smrku a nakrájej je na půl nebo 1 coulové díly, nasyp do skleněné nádoby a nalij vodu, která vytáhne všechnu hořkost a pryskyřici. Výhonky přelož do kotle, nalij na ně vodu, aby je zakryla a přes hodinu vař, potom odvar přeced' a na každé 2 vědra čili 8 hrnců dodej sešrotovaného ječmenového sladu jeden hrnec. Potom celou masu znovu vař přes půl hodiny, znovu sced' a nalij do sudů. Po úplném vychladnutí dodej droždí, aby se povzbudila fermentace. Po jejím ukončení sud zašpuntuj obvyklým způsobem a po 4-6 týdnech pivo nalívej do lahví. Takto vyrobené pivo je zdravé, dobře se uskládňuje a čím déle stojí, tím je chutnější.“

Pokud si Jerry dobře pamatoval, po převodu na moderní jednotky to bylo půl kila větviček na dvacet litrů vody a jeden hrnec byly čtyři litry. Takže jak to máme v moderních jednotkách? Na 32 litrů vody čtyři litry sladového šrotu, vystřít, ve rmuťáku po kouscích povařit a vrátit zpátky, aby se ve vystírce změnil škrob na cukr. Zcedit a pak povařit, do varu přidat místo chmele tři čtvrtě kila upravených smrkových větviček. Jerry měl hned lepší náladu. Samozřejmě, nejdřív bude zkušební várka, třeba těch 32 litrů, ale až zítra, dnes už jsou všichni utahaní.

Tu noc... Tedy, noc tady neznali, velká lampa na stropě, co dávala teplo a světlo nikdy nezhasínala. Spánek si místní odbývali ve vzdušných a zatemněných místnostech. Tuto spánkovou periodu Jerry protrpěl. Nedokázal pořádně zabrat, a když už se mu na chvilku podařilo usnout, brzy se naprosto dezorientován probudil. V tom spánku až polospánku ho napadaly bizarní nápady. Hned ráno se pokusil své pocity roztřídit a seřadit. Dělo se něco, v čem se Jerry nevyznal

a potřeboval radu. Nakonec zamířil k šéfovi rady třinácti, ten by mohl něco vědět a napovědět mu. Hned první odpověď mu vyrazila dech, to když se Jerry zeptal, jak dlouho tady dole žijí:

„Tady, v zatím posledním útočišti žijeme jen slabých šest miliónů let. Předtím jsme ale spali v jednom z útočišť, než jsme byli probuzeni. Spali jsme prakticky od té veliké katastrofy, která málem znamenala konec veškerého života.“

Jerry chvíli zíral, pak z něj vypadl další dotaz:

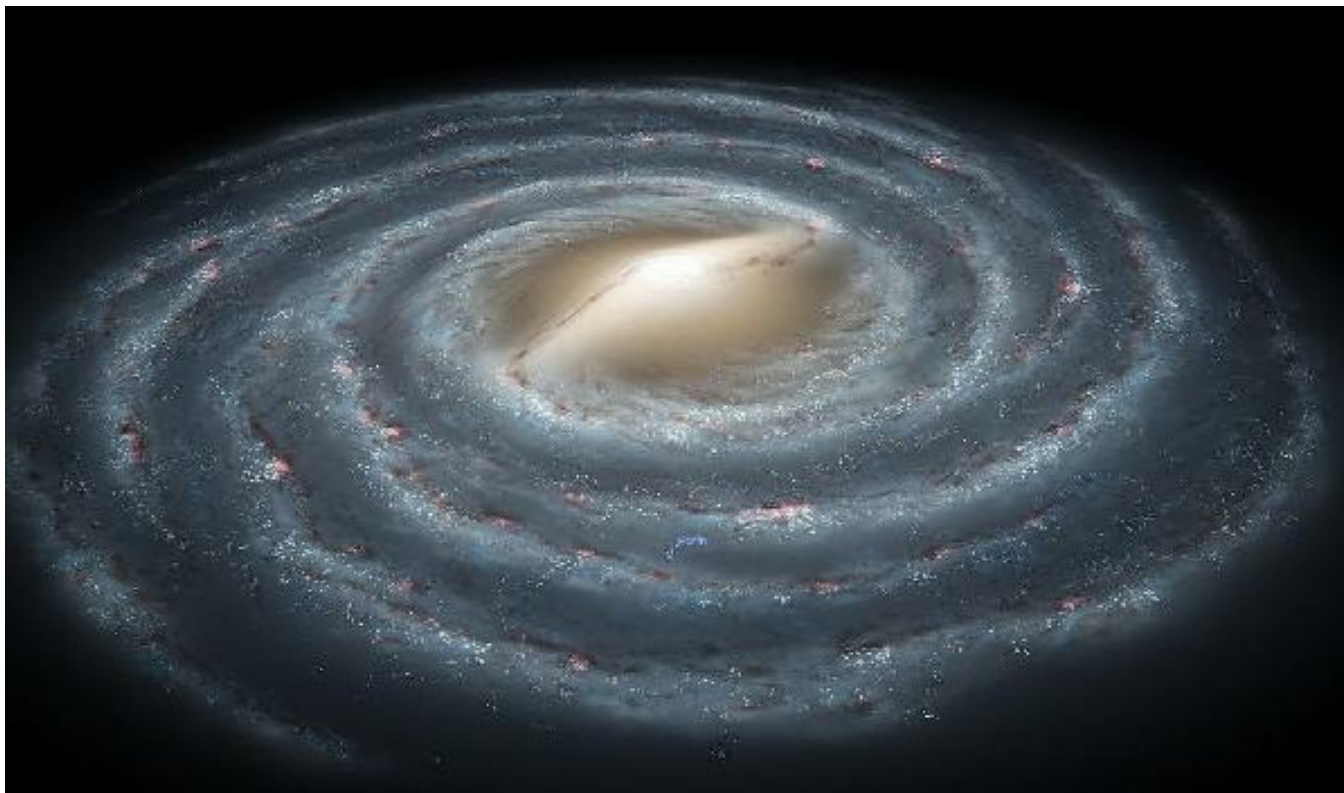
„Moment, to je moc údajů na mě. Kdo nebo co vás probudilo? Co to bylo za katastrofu?“

Na vrchním strejdovi bylo vidět, jak usilovně přemýšlí. Pak nad tím mávl rukou a řekl:

„Pojď, Jerry, vezmu tě k Orákulu. Ať si s tím poradí ono.“

Obrátil se a pomalu šlapal k centrální věži paláce. Tam odemčel jedny z dvojice bytelných dveří a objevila se úzká chodbička, spirálovitě klesající do hlubin. Tou šli skoro hodinu za sporého světla, které vydávala jakási rostlina, rostoucí v pravidelných výklencích. Chodba končila malou kruhovou místnůstkou s kovovými točitými schody uprostřed. Tam strejda Jerrymu řekl, že musí jít sám, on už tam jednou byl a bohatě mu to stačilo. A že tady počká, Orákulum už o nich ví. Jerry poslechl a vydal se dolů. Již tak mizerné světlo se ztratilo, až úplně zmizelo. To už Jerry došlápl na hladkou podlahu, skrz kterou prosvítal jakýsi obrazec. Jerry se rozhlédl a překvapeně vyjekl.

Orákulum

Mléčná dráha s pohou Země

Když Jerry udělal několik kroků od schodiště, obrazec na zemi náhle rozjasnil a nabyl na plastičnosti. Uprostřed velké kruhové místnosti se majestátně otáčela Mléčná dráha. Pak začala uhýbat, jak se obraz soustředil na jedno její rameno, blízko konce ramene. Ze spousty hvězd se jedna zvětšila, až bylo vidět celou sluneční soustavu. Třetí planeta se leskla modře a zeleně, jako nějaký šperk. Při pohledu zblízka se modré a zelené skvrny pospojovaly i oddělily navzájem, se tam se přes ně přehnal bílý mrak. Planeta se zvolna přibližovala, až byla prakticky schovaná za obzorem. Pak z černi vesmíru přilétl kovově zářící prstenec a začal obíhat Zemi. Od něj začaly padat malé jiskřičky, některé se vracely okamžitě, jiné později. Celá planeta postoupila výše, zanechávajíc pod sebou prázdný prostor. Ten se zvolna začal plnit různými tvory. Ti se také měnili, Tyranosaurus Rex se zvolna změnil na tvora velmi podobného zdejšímu strejdům. Objevovali se další a další změnění tvorové, pak byla scéna brutálně přerušena. Z kosmu se na nebohou planetu řítíl kamenný projektil. Byly vidět pokusy kovového prstence zničit asteroid nebo alespoň změnit jeho dráhu. Nic z toho však nevyšlo.

Nakonec začalo budování úkrytů. Planeta trochu vystoupila nad horizont a v podzemí začaly vznikat prázdné bubliny. V té první se na stropě rozzářilo žluté světélko, dno pokryla tráva, keře a kusy vod. Pak zmizel strejdové a objevili se v bublině, která vzápětí zešedla, jaky by ji přikrylo nějaké pole. Další bublina, další úkryt. Trochu práce navíc dala bublina téměř zaplněná vodou. Potom se již asteroid

nacházel velmi blízko, hrozilo nebezpečí střetu. Kovový prstenec se odklidil do patřičné vzdálenosti a kosmický projektil se zabořil do planety. Díky pokusům o změnu dráhy to nebyla přímo čelní srážka, ale projektil téměř planetu minul. Po zásahu vytryskla do prostoru voda, láva a kameny od štěrků po celé skály. Jak se ukázalo, prstenec nepočítal s tím, že mu nečistoty zakryjí výhled a jedna taková menší hora do něj vrazí. Zablesklo se a po prstenci zbylo jen několik trosek. Jedna z nich ještě trochu manévrovala, napůl přistála a napůl spadla na měsíční povrch.

Pak následovalo několik záběrů, jako by troska pila sluneční světlo a pomalu se regenerovala. Po delší době, která byla naznačena velmi rychlým mnohonásobným obletem planety okolo slunce s následným pootočením celé galaxie o čtvrtinu kruhu. Pokud si Jerry dobře zapamatoval údaje ze školy, pootočení trvalo asi 55 milionů let. Uzdravený kus prstence se nakonec přesunul z měsíčního povrchu na planetu, poblíž vybudovaných útočišť. Potom se ve velkém zvětšení ukázala malá prázdná prostora pod prvním útočištěm, z něhož mizí šedavý závoj. Ostatní bubliny stále zůstávají zahalené. V prostoru jsou umístěny zbytky prstence zalité průhlednou hmotou. Těsně nad hladkým povrchem svítí Mléčná dráha, uprostřed níž stojí náznakem načrtnutá silueta člověka... Vzkaz byl vcelku jasný. Kdysi dávno přiletěli Návštěvníci z hvězd, pokusili se pozvednout různé tvory, jejich snahu ale překazil asteroid, který se srazil se Zemí. Při tom byla vážně poškozena kosmická loď, proto v úkrytech stále čekají spící bytosti. Zbytek kosmické lodi se za mnohá milénia opravil na Měsíci natolik, že se přesunul pod první úkryt, probudil tam ukryté bytosti. Na další nemá energii nebo jiné prostředky, tak přežívá a čeká na záchranu. Pak se jednoho dne v úkrytu objeví příslušníci civilizace, která se nakonec samovolně vyvinula na skoro zničeném světě. Nejdříve větší skupina, ale na nízké úrovni, nyní jen několik, ale pravděpodobně mnohem více vzdělanější. Teď zbytek kosmické lodi, jemuž dali místní jméno Orákulum, řeší dilema: Co přinesou tyto bytosti? Pomoc či zkázu?

Jerry také přemítá, jak dát neznámým najevo, že se chce na mnoho věcí zeptat. Na mluvenou řeč nikdo neodpovídá, ale jako kdyby mu v hlavě zněl slabý hlásek. První, co Jerryho napadne, je čtení myšlenek, telepatie. Hlásek projevuje pobavení, tak daleko ještě nejsou, zatím se musí přizpůsobit a souznít. Jerry si vzpomíná na meditační techniky, když se učil jógu. Usedá na zem do meditační pozice³ a pokouší se vyčistit si mysl. Hlásek je už nyní podstatně srozumitelnější, chválí Jerryho za podporu porozumění a pobízí ho, aby kladl otázky. Jerryho první otázkou je, jestli existuje nějaký způsob, jak vyrozumět rodinné příslušníky, kteří zůstali na povrchu. Přece jen, jeli jen na víkend do přírody a nyní již několik dní trčí tady. Mohlo by z toho vzniknout nedorozumění... Hlásek vcelku logicky odpovídá, že by se to mělo nějak udělat, osobní návštěva je ale vyloučena. Ne, že by je nechtěl pustit, ale existuje nezanedbatelné bezpečnostní riziko. Představa, že by se do útočiště dostal někdo bez skrupulí, navíc vybavený atomovou zbraní, je odpuzující. Jerry vřele

souhlasí a ptá se na zbývající možnosti. Hlásek odpovídá, že to ještě musí promyslet, prozkoumat venkovní senzory a podobně. Teď Jerry mu doporučuje vrátit se do paláce, odpočinout si a při tom říct šéfovi, který stále čeká v jeskyni, aby zprovoznil vnitřní komnatu knihovny. Je zbytečné, aby se trmáceli sem dolů. Jerry, souhlasí, najednou cítí velkou únavu, žízeň a hlad. Loučí se s hláskem a odchází. Cestou přibírá šéfa a říká mu o knihovně. Dále jdou mlčky, Jerry v hlavě rekapituluje, co se vše dozvěděl. Už si ani nepamatuje, jak se dostal do postele...

----- Poznámky:

3 Jogínský sed s překříženými nohama

Energetická chudoba

Ráno při snídani Jerry oznámil ostatním, co se dozvěděl o vzniku útočiště i o možnosti, že by se dala poslat zpráva rodinám. Vzbudil tím docela rozruch, ostatní si na rodiče ani nevzpomněli. Teprve teď zjišťovali, že jim ta nečinnost nečiní žádné obtíže a chvílku nad tím přemýšleli. Shodli se na vysvětlení, že příliš mnoho dojmů vytěsnilo normální starosti. Pak přichází místní šéf s upozorněním, že knihovni komnata je připravená, takže kdyby měli zájem. Potom si nervózně odkašlává a vypadá, že se chce na něco zeptat a neví, jak začít. Jerry se na něj vlídně usměje a pokýve hlavou. S úlevou začíná šéf svoji řeč. O co jde? Místním obyvatelům se nesmírně líbí slovo strejda, jak je jednou nazval právě Jerry. A pokud by to nevadilo, zavedl by to jako označení místních obyvatel. Stejně si tak někteří už říkají a mají z toho děsnou legraci. Také by to ulehčilo vyjadřování Jerryho a jeho kamarádů, už by nemusel opisovat funkci vrchní šéf, ale jelikož se jmenuje Miroslav, stačilo by familiární oslovení strejdo Mirdo. I ostatní mají svá jména, možná to ani nezaregistrovali. Například jeho zástupce je Jirka a ten dotyčný, co cvičí pipi bude ode dneška strejda Jiřinka. Cože? Pozorně naslouchající Ivoš položil doplňující otázku, jestli se jména liší podle pohlaví a jak se dají rozeznat bez detailního zkoumání. Strejda Mirda se zarazil, pak vysvětlil, že ano, i samice mají, jak by se rozmnožovali? A poznají se jednoduše, jejich tělesný pach je víc ovocný... Když se dozvěděl, že je lidé nedokáží takto rozlišit, zamyslel se a nakonec nechal zavolat právě Jiřinku. Mezitím mu Jerry s Milošem vysvětlovali, že existuje speciální označení samice od strejdy, ten název je teta nebo tetka. Mirka se hluboce zamyslel a prohlásil, že jemu se víc líbí tetka, ale nechá to na Jiřince a ostatních, takže se jí na to hned při příchodu zeptal. Jiřince se také líbila víc tetka, takže se hned sama takto nazvala. Pak se Mirka postavil vedle ní a požádal Jerryho a spol, ať hledají rozdíly. Každý hned konzultoval s Jiřinkou, nakonec z toho vyplynula dva zásadní rozdíly: Tetky jsou na bříšku více do červena a oproti chocholce chlupů na temeni strejdů mají tetky zvýrazněné zrohovatělé řasy.

Jak se ukázalo, knihovni poradni komnata je prakticky celé patro věže přiléhající k budově v místě, kde byla knihovna. Probouráním stěn místnosti i věže vznikl průchod do kruhové místnosti s nádherným výhledem do kraje. Uprostřed místnosti se vznášela v metrové výši malá, tak čtvrtmetrová kamenná koule. Jako kámen pouze vypadala, na dotyk připomínala plast. Podél stěny lavice, židle a na podlaze hromada polštářů. Ty jsou ale hlavně pro děti, místnost se občas používá jako učebna, to když vyučující potřebuje pomoc s nějakým výkladem z minulosti. Na to zareagoval Mamutík, známý nesmírnou a vřele opětovanou náklonností k mládětkům jakéhokoliv druhu, od ptačích po lidské, že zatím žádné děti neviděl, kde je před nimi schovávají.

Tetka Jiřinka se ozvala jako první, proto se všichni otočili k ní:

„Děti prostě v tomto čase nejsou. Abyste pochopili, máme tady něco jako populační vlny. Jednou za dvacet tři let, což je prakticky čtvrtina života dospělců, nastává pářící období. Trvá sedm set období, kterým říkáte dny. Pak nastává patnáctileté výchovné období a zbytek času máme klid na zregenerování a obnovu sil, než ten blázelec vypukne znovu. Nyní jsme uprostřed údobí klidu, takže ještě chvíli žádné děti nebudou.“

Na otázku, jestli to tak mají všichni tvorové tady se jim dostalo odpovědi, že ne, toto mají jenom strejdové a tetky. Vypadá to, že jim toto nepřidělila moudrá matka příroda, ale ještě moudřejší vědec - genetik. Ostatně, mohou se zeptat Orákula, od toho jsou tady, ne?

A jako narážkou se všem v hlavě ozval milý hlásek, který je přivítal. A že bude odpovídat na otázky od Jerryho, ať se všichni s požadavky obracejí na něj. Není to žádná diskriminace, ale nutný fakt z důvodu omezených zdrojů. Nyní je nejlépe naladěná na psychorezonanci Jerryho. Až bude mít k dispozici pořádné zdroje, to bude jiné. Mimochodem, dodával hlásek, pevně doufá, že příchozí s instalací dalších zdrojů pomůžou, proto je také pustilo dovnitř. A ano, ví o přání a snaze rozchodit shořelý pivovar, ale s výraznou pomocí Orákula a jeho nových zdrojů to půjde daleko snáze. Dostanou pořádné instrukce a vybavení a mohou se dát do práce. Neoficiálně: Orákulum už skoro jede na rezervy, vyčerpání zdrojů je otázkou desetiletí...

Energetická jednotka

To byla teprve výzva! Tomuto jevu se v odborných kruzích říkalo Energetická chudoba, to znamená především omezený nebo žádný přístup ke zdrojům. Podle dalších poznámek Orákula to znamenalo nepropojení několika soustav. Patříčná infrastruktura je téměř vybudovaná, ale je nutná manuální přítomnost v energetické centrále, což ona vzdáleně nezvládne. Laicky řečeno, pokud by tam byl někdo, kdo nahodí jistič hned po výpadku, neztratilo by Orákulum spojení s energetickým centrem. Bohužel, místní obyvatelé toho nejsou schopni... Pak se jim v myslích objevil obrázek - zašlá hala, zašlé zařízení. Stačilo by zprovoznit pouze jedno toto zařízení a bude dostatek energie pro dobudování kompletní energetické stanice. Bohužel, tento snímek je starý, vůbec nevypovídá o dnešním stavu.

Pak už jen následovalo dohadování, co si vzít sebou, kam že to vlastně jdou a kde najdou Orákulem slibované vybavení. Jak se ukázalo, strejdové pekli docela dobré placky, plněné ovocem, zeleninou, oříšky i masem, které vynikaly dlouhou

trvanlivostí. Vodu si ponesou v čutorách s výjimkou Mamutíka, pro kterého byla jakákoliv voda možným zdrojem nesnází a který si ji proto nosil z domova v třílitrovém kanystru. Vybavení našli ve vstupní komoře přístupu k energetickému centru. Byly to druhé masívní dveře v centrální věži. Vedlejšími se šlo k Orákulu. Bylo to logické, energetický přívod by měl vést co nejkratší cestou. Tam se s nimi rozloučil Mirko s Jiřinkou, oni mají nějaké psychické zábrany.

Sestup nebyl ani tak dlouhý jako obtížný, tedy hlavně pro Mamutíka. U něj dřímala pozapomenutá příhoda z cvičné skály, kdy se pokoušel naučit něco o skálolezení. Při této cestě byl připoután jako druhý, kdyby padal, tak by ho Jerry s Milošem udržel a Mamutík naopak lehce udržel subtilního Ivoše. Také celou dobu skuhral, jak mohl zůstat nahoře obklopen starostlivou péčí početných tetek. Cesta proto vesele ubíhala a najednou byli u prvních bezpečnostních vrat.

Vrata byla pohostinně pootevřená, bohužel ne natolik, aby se škvírou kdokoliv procpal. Naštěstí šlo použít sekundární ovládací kolo. Primární, umístěné uprostřed, se ani nepohnulo, ani když zabrali všichni. Jak věděli, sekundární ovládací kolo slouží k pootočení hlavního kola v případě zablokování. I tak to nebyl žádný oddech. Kolem museli točit dva, přesto to neměli skoro žádné účinky. Hlavní kolo se trhaně pootáčelo, ale nejevilo žádnou snahu o uvolnění. Pak si po několika desítkách minut pachtění Ivoš všiml, že jejich snaha je kontraproduktivní, jelikož se dveře uzavírají, protože točili kolem na špatnou stranu. Následovaly další hodiny otáčení kolem. Nyní už šlo lehčeji, že s ním mohl točit jeden člověk. Pak nastala chvíle, že se zaseklo i sekundární kolo a k povolení bylo zapotřebí soustředěné úsilí všech. Ozval se zvuk, jako když praskne rostlá skála a najednou šlo vše bez problémů. Honem odnesli bágly na stranu, kam se dveře nedosáhly. U prostředního kola stál Miloš a jedním prstem s ním otáčel. Po chvíli už ani nemusel, kolo se roztočilo samo a vrata se začala majestátně otevírat.

První bezpečnostní dveře

Za vraty na ně čekala kruhovitá chodba, mírně zatáčející doprava. Nebyla vyražena ve skále, spíše vypadala jako vybetonovaná. Tomu napovídala i vlhkost na zemi i na stěnách, brčka krápníčků i hromádky minerálů tam, kam voda delší dobu kapala. Chodba nebyla nikterak dlouhá, jen necelý kruh okolo pomyslného středu, ukončená podobnými dveřmi jako na začátku, ale pohostinně otevřenými. Další chodba podobného tvaru jak ta první, ale skloněná o patnáct stupňů směrem dolů a dlouhá tentokrátě tři okruhy. Za dalšími otevřenými dveřmi už čekal kruhový sál energetické stanice.

Z čeho měla čtveřice největší obavy, totiž nefunkčnosti bezpečnostních světel, se naštěstí nevyplnila. Světlo mělo nepříjemný načervenalý odstín, ale kdo strávil nějaký čas v temné komoře při vyvolávání fotografií, kde je jen červené světlo, ten si z toho nic nedělal. V tomto případě to byli všichni mimo Mamutíka, ten měl pro změnu světloplachost, neboli mu ostré světlo působilo až bolest. Sice nesvítily všechny lampy, ale bylo zhruba vidět, kam člověk šlape. Pro jistotu měl každý

u sebe baterku.

Nejvíce času zabral průzkum všech zákoutí hlavního sálu energetické stanice. Představte si Pavilon Z na brněnském výstavišti. Kopule o stometrovém průměru, zaskládaná změtí kontejnerů, krabic, potrubí a kabelů. Vše se musel otevřít, prozkoumat a popsat. Ke konci druhého dne se jim už rýsovalo schema, jak to všechno pracovalo. Nyní zbývalo už jen najít a zprovoznit některý z primárních zdrojů. Ty by měly být umístěny v paprskovitě umístěných chodbách po obvodu kopule. Prolezli všechny, ale po něčem takovém, jako bylo na obrázku od Orákula nebylo ani stopy. Všude nacházeli krabicovité stroje, vybavené pěticí otočných kol a dvojicí klepet. Všechny byly nehybné, mnohé v nedokončeném pohybu. Vypadalo to, že i po ztrátě spojení s Orákulem zde panoval jistý pracovní ruch. Jediný použitelný nápad vypadl z Ivoše, že by stálo za úvahu odhadnout, jaký pohyb právě dělal daný robotický montér.

Opětovně prolézali chodby, tentokrát si ale všímali hlavně robotů. Dlouho nenalezli nic zvláštního, teprve když už to chtěli vzdát, našli poklad. Okolo stroje, který připomínal vertikální motor obklopený různě propletenými trubkami, se nacházelo několik robotů. Tři z nich drželi v klepetech koncovky kabelů a evidentně se chystali nasunout je na patřičně tvarovaná místa. Scházelo jim necelých dvacet centimetrů, když došlo k přerušení. Jerry vytáhl jeden z měřících přístrojů od Orákula, ten měl zobrazit jakékoliv stopy elektrického pole. Vzápětí zajásal. Ve všech kabelech pulsovala energie, dokonce se její velmi malá část přenášela ionizací do velkého stroje. Ten také vypadal, jako by droboulinec zářil. Ze všech naráz spadla únava, jak do žil proudil adrenalin. Ivoš se už soukal do speciální kombinézy, taktéž z výstroje Orákula. V ní si mohl hrát několik minut s tekoucí lávou či blbnout ve vedení velmi vysokého napětí. Do podobné se oblékl Miloš, který byl jeho kamarádem od dětství a znal ho nejvíc. Jerry s Mamutíkem couvli za nejbližší roh a očekávali věci příštích. Vteřiny se táhly jak med, minuty jako roky a...

Celá chodba se rozzářila jasným světlem, až Mamutík bolestně záúpěl a zakryl si oči. I Jerry měl oči náhle plné slz a usilovně mrkal. Zpoza rohu uslyšeli jásavé zavytí Ivoše s Milošem. Samozřejmě se všichni srazili na rohu, Jerry s Mamutíkem spěchali dovnitř, Ivoš s Milošem zase ven za nimi. Ani nevstávali, plni úžasu sledovali, jak roboti pokračují ve své práci. Pouze ten, jemuž byl odebrán kabel, měl podivné zmatená chování. Posléze se však uklidnil, klepetem překontroloval nasunutý kabel a pak odjel za jinou prací. Ostatní zatím nasunuli kabely kam patřily, a odjeli také. Zůstal jeden, který měl místo klepet jakousi trysku. Zasyčel stlačený vzduch, očistil místa kontaktů a posléze i celý povrch. Robot schoval trysku, zajel do výklenku v boku stroje a tam znehybněl.

Vraceli se zpět do energetického centra, kde v jednom koutě měli spacáky, když v jednom z výklenků našli pootevřené dveře. Dříve je nepostřehli, nad výklenkem bylo jedno z nefunkčních světel. Zpoza dveří se linulo měkké nažloutlé sluneční

světlo. I teď zvítězila zvědavost nad únavou a nakoukli. Za svou zvědavost byli odměněni. V několika místnostech se rozkládalo pobočné řídicí centrum spolu s místnostmi pro odpočinek a osvěžení. A v hlavách se jim opětovně ozval hlásek, který znamenal, že je Orákulum opět ve spojení:

»Nádhera. Děkuji vám, připadám si znovuzrozené. Cítím příliv sil, jak pokračuje dobudování energetické soustavy. Stejně bych potřebovala ještě na nějaký čas dozor přímo na místě. Dovolila jsem si vytvořit pořádné ubytování místo spaní na zemi. Je uzpůsobeno vašim potřebám, doufám, že budete spokojeni. Pokud budete souhlasit, roboti vám dopraví vaše věci až na místo, ať se nemusíte plahočit tam a zpět.«

Jerry se pohledem domluvil s ostatními, pak si pomyslel souhlas. Vzápětí něco tůuklo do dveří, ty se otevřely a vjelo několik robotů s nákladem. Jeden dokonce opatrně balancoval s prohýbajícím se nákladem, totiž nouzovou chemickou toaletou. Toho hned vyhnali na chodbu, než se stane nějaká nemilá příhoda. Jerry ještě chvílku v duchu diskutoval s Orákulem, pak se otočil k ostatním:

„Tihle čtyři jsou nám k dispozici. Pro každého jeden, protože se daný robot bude ovládat hlasovými příkazy právě svého pána. Je to tak proto, aby roboti nezmatkovali, pokud uslyší nějaké protichůdné příkazy ze dvou míst. Pokud bude poslouchat jen svého pána, toto nebezpečí nehrozí. A ještě jedna drobnost - během hodiny dorazí jeden naprosto speciální robot. Je to chodící lednička, strejdové posílají hromadu placek a nějaké ovoce.“

Tichý posel

Konečně se pořádně vyspali, pořádně osprchovaní a nacpaní plackami. Druhý den by se povalovali na lůžkách co nejdéle, ale nastala příhoda, kvůli které chtělo Orákulum ještě pár dní trvalý dozor. Zdály zazněl praskavý zvuk, světla pohasla a od místnosti s přehledovým pracovištěm se ozvaly pištivé zvuky, jako by se tam hádal houf myší. Na panelu prudce blikala jedna z chodbiček, zatímco na obrazovce na zdi běžel přímý přenos. Vypadalo to, jakoby jeden z kabelů nebyl pořádně upevněn ve stroji stejném, jako rozchodili jako první. Kabel se uvolnil zrovna v okamžiku, kdy čistící robot vyfukoval stlačeným vzduchem nečistoty z uložení. Nyní ležel na robotovi, z místa dotyku tryskaly snopy jisker a robot už byl rozpálen do tmavé červeně. Dva mechaničtí údržbáři byli zaklesnuti do sebe v průchodu, jak se snažili projet oba zároveň. Před průchodem stálo několik jejich kolegů a jen bezmocně mávali klepety.

První vyrazil Ivoš se svým robotem, pomaleji se za ním vydal Miloš. Pak už to šlo jedno po druhém. Ivoš velel ostatním robotům přes toho svého. Dva roboti vyrazili, každý chytil jeden ze zaklesnutých strojů a začali společně couvat a uvolňovat průchod. Jakmile to jen šlo, mezerou proklouzl další robot, uchopil kabel a škubnutím ho uvolnil z čističe. Poslední záblesk, poslední snop jisker a světla se opětovně rozzářila na plný výkon. Další dva roboti se přidali k tomu prvnímu, jeden přidržoval kabel hned u koncovky a další nějakým nástrojem čistil a opravoval samotnou koncovku. Za chvíli byla kontrola u konce a kabel byl opětovně zacvaknut do určeného místa. Další kontrola, tentokrát podrobné zkoumání připojení i kabelu. Čistící robot mezitím vychladl, takže ho odtransportovali ke stěně k těm zaklesnutým. Po chvíli přijel další čistič, asi přímo ze skladu, jen se blýskal. Zkontroloval čistotu všech důležitých míst, některá opětovně profoukl a uklidil se do svého výklenku. Ivoš s Milošem se vraceli, doprovázeni oběma roboty.

A pak byl najednou konec. Poslední hodiny roboti jen uklízeli, zarovnávali podlahu a podobné činnosti. Někteří odjížděli, pravděpodobně do skladu a jejich místo zaujímal úplně nový typ robotů. Vypadali jako kovové želvy, skoro metr v průměru, kopule těla se tyčila přibližně stejně. Kola schovaná pod trupem, na teleskopických podvozcích, pro případ nutnosti překonat nějaké nerovnosti. Mimo trup vyčnívaly jen tři taktéž teleskopické ruce s několika klouby, ale zakončené jen držákem. Potřebné nástroje se skrývaly v trupu, to se rozevřel segmentový poklop na vrcholu stroje. Mimo zásobu nástrojů skrýval trup také lepší typ logiky, pohon a v neposlední řadě akumulátorový blok, díky němuž byl stroj zcela samostatný a nezávislý.

Návrat byl jedním slovem triumfální. S dostatkem energie se Orákulum pustilo do řádného dokončení všech úprav a oprav, na které nebyla energie. Pumpy hnaly vodu z jezera k okrajovým stěnám, tam roury ústily na povrch a voda tekla zpět do

jezera jako potůček. Lampa napodobující Slunce již nebyla pevně uchycená, ale kroužila v polovině poloměru okolo středu. Také již fungovalo zařízení, které na čtvrtinu plochy, synchronně se Sluncem, vrhalo stín v nápodobě noci. Stín nebyl úplně dokonalý, odrazem světla od stěn byla noc jen částečná. Nastal čas, aby Orákulum splnilo slib ohledně pomoci se spojením s vnějším světem a s opravou pivovaru.

Spojení s vnějším světem měl obstarávat letounek připomínající pterodaktyla. Sametově černý materiál neodrážel téměř žádné světlo ani elektromagnetické vlny používané v radarech. Pracovat měl pouze v noci, tehdy byl neviditelný. Nemusel toho nést moc, jen několik dopisů. Maximálně unesl jeden kilogram. Kluci prohrabali kapsy, našli několik známek na dopisy, Orákulum k nim vyrobilo obálky, do kterých kluci vložili dopisy. Na obálku přišla adresa a letounek odletěl. Dle úkolu měl najít poštovní schránku v ne příliš blízkém okolí a tam ty dopisy vhodit. Takže v několika schránkách paneláku i rodinných domků nacházeli překvapení rodiče dopisy od svých synáčků. Ti se měli podle předpokladů vrátit ze svých toulek až zítra, ale podle dopisů to bude jinak.

A nejen rodinní příslušníci byli obdarováni obálkami. Podobné mířily na osobní oddělení podniků a škol podle toho, kde daný jedinec pracoval nebo studoval. Nejhůře dopadl Miloš, který byl takzvaný furták - byl důstojníkem z povolání v hodnosti poručíka. I když, důstojník je v jeho případě silné slovo, neboť dělal šéfkuchaře v Židenických kasárnách v Brně. Přesto, nebo právě proto musela být jeho nepřítomnost vysvětlena zásahem z vyšších míst. Tam se nedalo použít služeb národního podniku Československá pošta, ale muselo se použít sofistikovanějších metod.

Ve funkci devěťáka⁴ Židenických kasáren sloužil ten den sto procentní Východniar, neboť ČSLA⁵ měla ve zvyku umisťovat vojáky po celé ČSSR⁶, hlavně co nejdál od domova. Matka byla z vesnice Velké Slemence, ležících prakticky na hranicích se Sovětským svazem. Za hranicemi vesnice pokračovala jako Mali Selmenci, odkud byl pro změnu jeho otec. To jen pro upřesnění. Jeho hrubý hlas se nesl předjitřním tichem jako polnice:

„Boha! Čo za debila má službu na bráne?!? Rovno pred vchodom sa váľa dajaký list pre veliteľ’a!“

Nikdo nevěděl, jak se tam tlustá obálka barvy vybledlé khaki dostala. Ještě podivnější byl strojem napsaná adresa Vojenský útvar 5611, Svatoplukova kasárna Brno, velitel útvaru. A aby toho nebylo málo, celá zásilka byla omotána provázkem přilepeným k papíru, aby jej nikdo nemohl strhnout bez poškození. Konce provázku byly secvaknuty olověnou plombou s vyraženou pěticípou hvězdou, v níž byla vepsána jen čtyři písmena - CCCP⁷. Krásně si s tím Miloš vyhrál.

Velitel obálku chvíli obracel v rukách, potom přestříhl provázek, otevřel obálku a na kusu papíru četl:

Soudruhu veliteli,

omlouvám se, jakým způsobem oznamuji svou nepřítomnost. Byl jsem požádán jistým útvarem naší armády ke spolupráci. Nemůžu říct, jaký je to útvar, nicméně

Polud se zkusíte doptat na jeho existenci, nikdo nebude nic vědět, raději to ani nezkoušejte. Kdy se vrátím, nevím, pravděpodobně

Se soudružským pozdravem Miru zdar
četař Miloslav Navrátil

Dopis zkontrolován, utajované podrobnosti začerněny.
Adresát je žádán o zachování utajovaných dat.

Miloš se při vytváření tohoto dopisu královsky bavil...

Chvilku nad tím bádal, jestli se má nějak pít, co se s poručíkem Navrátilem stalo, pak mávl rukou. Jediný problém byl s osobou hlavního kuchaře, to zatím vyřešil povýšením Navrátilova zástupce.

=*=

K dopisům pro rodiče byl připojen malý kotouček stříbřité barvy. Ten sloužil jako znamení pro případnou odpověď. Dopis nebo malý balíček se musel položit na nějaké neosvětlené místo, navrch položit kotouček a potom se vzdálit minimálně deset metrů. To z důvodů utajení. Odpověděli všichni, jen Jerryho malý bráška se dost vztekal. Přislíbil tajemný kotouček kamarádovi za album vzácných známek a teď se ho musel vzdát. Navíc musel tvrdit, že si kotouček vymyslel...

Odpovědi byly různé, od milých (Jsem ráda, že ses ozval. Miluji tě! Máma) po výhružné (Ne, že budeš dělat ostudu. Po průšvihů raději zůstaň tam, kde jsi... Hlavně nezlob, víš, jak se táta rychle rozčílí!). Klukům spadl kámen ze srdce a mohli se pustit do dalších vylepšování země Strejdů a Tetek. Na pořadí dne byl pivovar. Na první pohled to vypadalo snadno, ale Jerry je vyvedl z omylu. Potřebné znalosti má mladý člověk po absolvování čtyř let školy, ať už učiliště nebo střední školy. Pro jemné detaily pak vysoká škola chemicko-technologická. Jerry sedl ke stolu

s hromadou papíru a začal vzpomínat na výuku technologie, jak ji přednášeli v učilišti v Plzni...

----- Poznámky:

4 Devěták - Termín, zkratka, Dozorčí vojenského tělesa. Obvykle voják z povolání, vykonávající službu, kdy se stará o chod útvaru, všech celodenních směn, řeší problémy s kázní, kontroluje výkony celodenních služeb.

5 ČSLA - Československá lidová armáda, vojenská organizace za vlády KSČ - Komunistické strany Československa

6 ČSSR - Československá socialistická republika

7 CCCP - v azbuce SSSR, Svaz sovětských socialistických republik

Jak se dělá slad

Zdá se to jednoduše. Vyrobí se slad, chvilku se zahřívá, aby se škrob ze zrna změnil na cukr, scedí se a povaří s chmelem. Na spilce proběhne hlavní kvašení a ve sklepě dlouhé dozrávání, než proběhne koncová činnost, neboli pití piva. Existují učebnice k výuce technologie výroby sladu a piva, kde je podrobně rozepsán technologický postup, požadavky a zařízení. Tak například popis požadavků na sladovnický ječmen včetně jeho setí, růstu, složení... zabírá v takové učebnici 33 normostran. Takže zatímco ostatní pomalu rozebírali poškozené části pivovaru a sladovny, Jerry se hrbil za stolem a doloval z paměti informace. Při tom litoval, že tady dole neznají kávu ani čaj, takže se občas odreagoval a chladil si hlavu skokem do jezera.

Při jednom takovém ochlazení jeho trýzněné hlavy mu došlo několik věcí. Nedělají vše technologicky správně. Rozebírají a opravují pivovar, ale aby fungoval pivovar potřebuje kvalitní slad. Aby dostal kvalitní slad, potřebuje kvalitní vybavení a suroviny. Soustředili se na ječmen, ale ten je pouze jednou z nutných surovin. Dalšími jsou voda a energie. Ječmen se musí namočit, aby začal klíčit a začaly se aktivovat enzymy. Nelze vzít ledajakou vodu, ta musí mít nějaké parametry. Ohledně vody má na výběr jezero nebo říčku, což je ale zase jen jezerní voda, navíc s různými nečistotami, které nasbírala po cestě od okraje. Jerry pamatuje, jak si při druhém chlazení nechtě lokl jezerní vody a nebyla tak špatná. Nyní podnikl další pokus. Lok vody z hloubky, vynořit se a začít zkoumat, čeho má plnou pusou. Vůbec nechutnala špatně, brněnská voda, vydávaná za pitnou, chutnala mnohem hůř. Ano, s touto vodou to půjde. Co se týče energie, musel se jít poradit s Orákulem. Chvilku probírali všelijaké možnosti, nakonec co do snadnosti regulace zvítězila tzv ostrá pára, což byla suchá vodní pára o tlaku 4 atmosféry a teplotě 380°C, což je prakticky standard v lidských pivovarech. Tuto páru bude vyrábět Orákulum ve skalní dutině poblíž pivovaru.

Když už seděl Jerry u Orákula, přišla na řadu otázka, jak byla podzemní prostora vybudována. Na to, aby byla přírodního původu je příliš pravidelná a velká. Jak vlastně velká? Kolik tady vlastně žije strejdu a tetek? Jak je možné, že obyvatelé ještě stále nezdegenerovali? To už Orákulum začalo protestovat, že je to moc otázek naráz, aby z toho neměl Jerry v hlavě guláš. Něco zodpovědět nedokáže, informace se ztratila při havárii kosmické lodě. Jedno je jisté - Orákulum je proti lodi nepatrný drobek. Třeba otázka degenerace je otázkou na trvanlivost a multiplikaci genetického vybavení. O vytváření podzemních útočišť vědělo Orákulum, jak to probíhalo, ale použité technologie... Bohužel. Bytosti v lodi měli zařízení na degeneraci hmoty. To umožňovalo vzít kilometr krychlový skály a nechat hmotu rozpadnout na sub-sub atomární elementy, u kterých se už nehraje na nějakou přitažlivost. Z toho krychlového kilometru skály vznikla hromádka

o velikosti průměrného mraveniště. S její hmotností to bylo poněkud odlišné, mraveniště by vážilo jako lokomotiva. Z části vznikla vyvýšenina pod Úrodnou oblastí, ze zbytku pak základy ostrova v kónické prohlubni dna. Co se týče velikosti, přibližný průměr dutiny je 17 kilometrů, neboli velikost dutiny odpovídá velikosti Brna. A žije tady oproti Brnu jen sto dvacet tisíc obyvatel, takže hustota obyvatel je dostatečně malá, aby tady nebyla tlačnice. Jerry poděkoval a šel si do jezera zchlazit hlavu, než zase vzpomínat na technologii.

Ted' se Jerry dostal k dalšímu kroku, totiž k technologickému vybavení. Ječmen se musí namočit, ted' záleželo, v čem. Té správné nádobě se říká náduvník. Válcová nádoba na nožičkách, která se kónicky zužuje k výpusti namočeného ječmene. Do něj se nasype vyčištěný ječmen a zalije se vodou tak, že je hladina jen několik centimetrů nad povrchem ječmene. Ječmen nesmí být pod vodou dlouho, to by se zrno utopilo. Klasický způsob máčení je ten, že po pěti hodinách máčení se voda vypustí a dalších 15 až 20 hodin se ječmen provětrává, aby zrno mohlo dýchat. To celé tak třikrát až do doby, kdy se na konci zrna začínají objevovat kořínky. Namočený ječmen postupuje k dalšímu technologickému kroku, a to je klíčení.

Klíčení probíhá buď na humně nebo v průmyslových sladovadlech. Jerry na vlastní ruce a nohy poznal, jak je ruční práce na humně náročná a chystal se proto postavit nejjednodušší sladovadlo, Gallandovo bubnové klíčidlo. Je to dutý buben, který se otáčí. Na vnitřním plášti bubnu jsou lopatky, které zrno otáčejí, rozhrabávají a provětrávají. Buben se větrá, popřípadě obsahuje zařízení na kropení obsahu. Když je zrno naklíčeno, lopatky se přeuspořádají do tvaru šneku a naklíčený ječmen druhým koncem vypadává a jde k finálnímu kroku, hvozdění.

Naklíčený ječmen je v plném rozpuku, ale to je nyní na škodu. Nyní se musí zrno umrtvit, to se provádí sušení horkým vzduchem. Provádí se to na hvozdě, což je několikapatrová budova vybavení děrovanými nebo síťovými podlahami. V přízemí je zdroj horkého vzduchu, který dosušuje hotový slad v prvním patře. Už trochu zchlazený vzduch prochází vrstvou vlhkého sladu až do určité vlhkosti. Úplně nahoře je strop s komínem, ve kterém je ventilátor, pomocí kterého horký vzduch vůbec proudí. Dosušený slad jde do sila, předsušený slad do prvního patra a do druhého vlhký slad ze sladovadla.

Jerry si zhluboka oddechl. První část byla hotova, ted' stačí opravit sladovnu a může se začít dělat slad. Při tom se bude opravovat pivovar a Jerrymu přibude práce. Jednak bude učit strejdy vyrábět slad, a přitom sepisovat technologický postup vaření piva. Rozhodl se to oslavit s ostatními, nejlépe u vody.

Možná to s aktivním odpočinkem poněkud přehnal, večer se převaloval v posteli, nemohl pořádně usnout a když už usnul, tak se hned vzbudil. V noci se pořádně nevyspal, byl celý rozlámaný, až si myslel, že na něj leze nějaká choroba. Naštěstí se mu podařilo po snídani ještě na pár hodin usnout a probudil se poměrně svěží.

Překážky

Přesto mu vzpomínání a psaní technologie vůbec nešlo, o to víc se těšil na večer do postele. **Přípravu na spánek mu však přeruší návštěva. Představuje se jako Miládka, je zdejší zdravotnice a dělá jí starosti Mamutíkovo zažívání.**

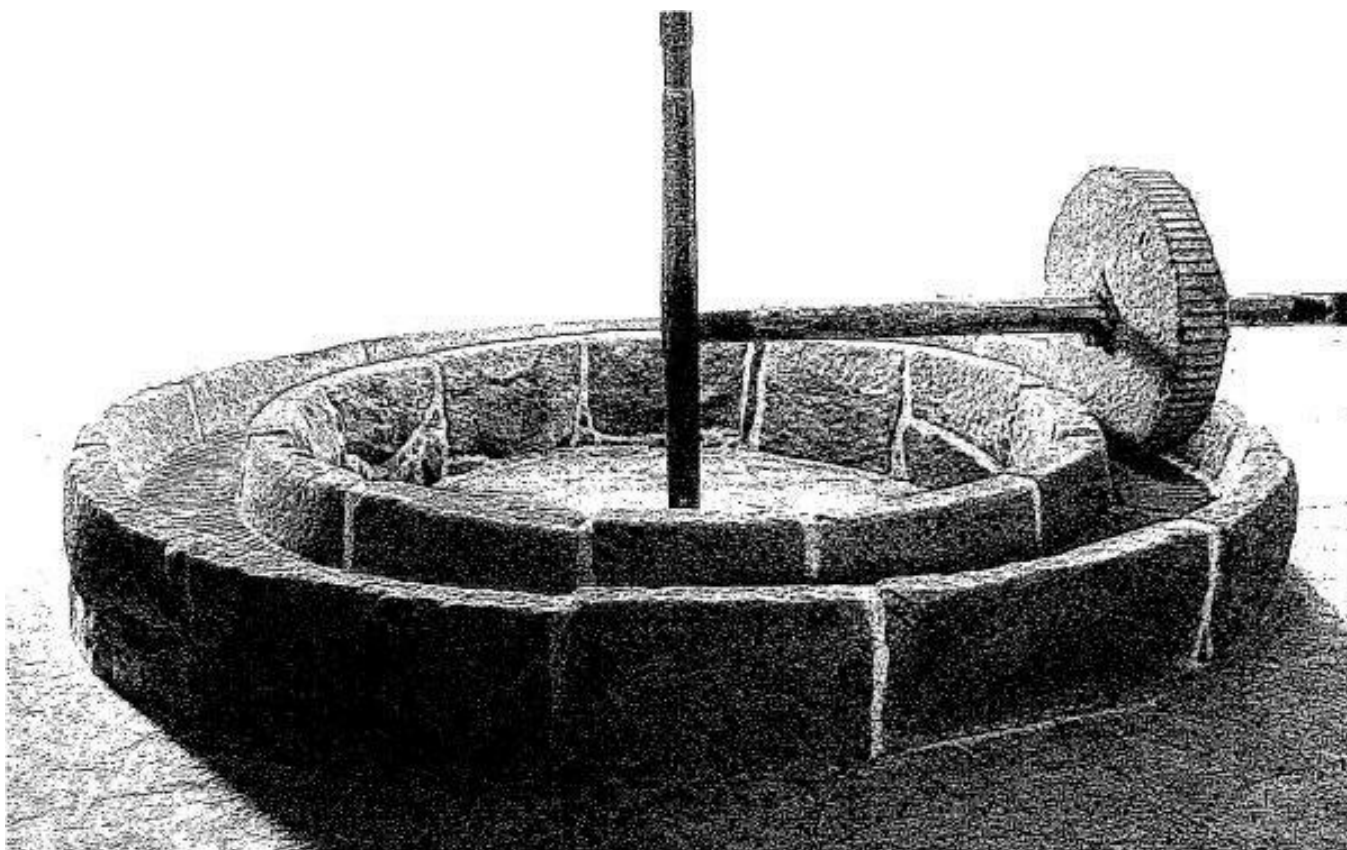
Jerry vysvětluje záludnosti Mamutíkových zažívacích potíží a jak už Mamutík v podstatě rezignoval na doktory, kteří ho nebyli schopni vyléčit. Miládka pozorně naslouchá, sem tam položí doplňující otázku a nakonec se Jerryho ptá:

„Bude vám Mamutík hodně scházet, když si ho na pár dní půjčím a pokusím se ho vyléčit?“

Jerry kroutí hlavou, ale zdůrazní, že konečné rozhodnutí je stejně na Mamutíkovi. Jerry přeje Miládce hodně úspěchů a Miládka se loučí.

Ráno se Jerry probudil v nepoměrně lepší náladě než v poslední době. Hodlal toho využít do krajnosti, hlavou se mu šinuly vzpomínky na technologii výroby piva, jen je hodit na papír. Šlo mu to jedna báseň.

Takže, na slad potřebuje zrní, vodu, energii a kus práce. Na výrobu piva potřebuje jen o málo věcí více. Už má slad, energii a vodu. To pro začátek stačí. Jako první přijde na řadu rozdrčení sladového zrna tak, aby obilka zůstala celistvá. Je to zapotřebí v jednom z následných kroků. Dělá se to v zařízení s několika dvojicemi válců, které jsou k sobě pružně přitlačovány. Zrno prochází mezi nimi, jeho vnitřek se drtí, na každé dvojici válců víc a víc. Nic takového však tady není k dispozici, musí se to udělat jinak. Na pokusné vzorky stačí hmoždíř a tlouk, na větší množství je zapotřebí kolový mlýn. To je jedno nebo dvě kamenná kola, která jezdí dokola v kamenné míse. Zrno se tím drtí s tím, že pluchy zůstávají celistvé. Jerry ho někde viděl, takže má zhruba představu, jak má vypadat. Časem něco nakreslí, teď má důležitější věci na pamatování.

Kolový mlým na šrotování sladu

Co dál. Sladový šrot se nasype do vody teplé 52° Celsia... Ehm, zpět. Máme dostupný teploměr? Musí se zeptat Orákula, popřípadě ho chtít vyrobit. Kam všude je zapotřebí? Do varny jeden, nebo raději dva v rozsahu do 120° C, jeden ke hlavnímu kvašení a jeden k dokvašování. Hm, raději tam zajde hned, jen si někam napíše důležité teploty:

52°C - štěpení bílkovin

63°C - nižší cukrotvorná teplota

72°C - vyšší cukrotvorná teplota

Jednání s Orákulem bylo úspěšné, Jerry mu byly nabídnuty teploměry různých typů. Vybral si ten nejjednodušší, mechanický s velkým číselníkem. Ten byl také nejvíc přehledný. Když byla ručka v jednom z barevných polí, bylo vše v pořádku. Jerry si vše poctivě zapsal. S pocitem dobře vykonané práce skončil dnes dříve, už se mu nechtělo přemýšlet. A vůbec, půjde se vykoupat, tady dole to jde celoročně.

Na břehu jezera narazil na Ivoše s Milošem, jak s pomocí pipi a jejich cvičitelky, tetky Jiřinky, sestavují v mělké vodě nějakou konstrukci. Vypadala jako zdvojená šibenice, ze spojených konců ramen viselo lano s kusem dřeva přivázaným napříč těsně u konce lana. Jerry hned věděl, co to je, několik takových stavěl. Obvykle se lano váže na větev stromu, která trčí přes břeh nad vodu. Lano je tak dlouhé, aby visící člověk tak tak dosáhl na vodní hladinu. Princip takové houpačky je jednoduchý: Někde

výš na břehu se člověk pevně chytí toho dřeva na konci lana, nadskočí a už letí. Lano s člověkem se zhoupne nad vodu, ve vhodném okamžiku se člověk pustí a pokračuje balistickou křivkou dále až do dopadu do vody. Doplatat na břeh a znovu. Legrace náramná. Vyvýšený břeh zde nahrazovala plošina, přichycená ve výši dvou metrů k jedné stojině. Vedl k ní krátký žebříček. Potom si však Jerry uvědomil, že tady zatím neviděl jediného strejdu ani tetku plavat. Šplouchat se na mělčině, to jo. Až teď si všiml řady praporků kus od břehu. Nebylo jiného vysvětlení, než že určuje hranici mělčiny.

Rozhodl se na to zeptat tetky Jiřinky, která nyní svým bříškem dělala polštář Ivošovi. Odpověď jen potvrzovala Jerryho zjištění - místní mají z vody respekt, strejdové se vodě vyhýbají, na mělčině se šplouchají jen tetky. A ano, všichni se nějak dostanou z vody, pokud spadnou do větší hloubky, ale nevyhledávají to. Se zájmem naslouchající Ivoš na to téma poznamenal, že bude nutno založit plaveckou školu. Jiřinka se ho nedůvěřivě zeptala, jestli je skutečně chce učit plavat a Ivoš vážně odpověděl, že ano, jinak by se s Milošem nestavěli se šibenicí...

Miloš zatím netrpělivě přecházel po břehu, občas se zahleděl do dále a pochodoval dál. Uklidnil se, teprve když k jezeru přicházela další zelená tetka, vlekoucí nacpaný pytel. Ten jí hned sebral a galantně ji objal, podobně jako když Jerry vítá Růženku. To už vyskočil i Ivoš a začal se sápat po pytli. Miloš gestem Já sám! pytel otevřel a začal vytahovat různorodý obsah. Dlouhá dutá věc připomínající pumpičku na kolo a jakýmsi trnem na jednom a rukojetí na druhém konci. Několik pytlíků půl metru na půl metru, napatlané jakýmsi sajrajtem a s dírou v jednom posilněném rohu. Na několika místech byl pytel prošitý, asi aby se noc nenafukoval. Podobné pytle, ale třicet centimetrů široké a metr dlouhé, na začátku i konci s tkanicemi. Jerrymu pomalu docházeli, na co se to dívá - základní vybavení každé plavecké školy, ale zde vyrobené v provizorních podmínkách. Jistě, mohli se domluvit s Orákulem, ta by ty věci udělalo profesionálně, ale nebyla by to taková zábava.

Ani si nevšimli nových příchozích, kteří udělali okolo hromádky věcí polokruh. Vyloženě zírali, neboť měli jen mizivou představu, k čemu to asi může sloužit. Ivoš vstal a začal deklamovat cirkusáckým stylem:

„Račte vstoupit do té boudy, podívat se na.. Ehm, to nepůjde...“

Zarazil se, když si uvědomil, že tady neznají velbloudy. Pokračoval potom normálním hlasem o plavecké škole a jejím základním vybavení. A navrhl praktickou ukázkou a tedy že potřebuje jednoho dobrovolníka nebo dobrovolnici. Nastalo dlouhé ticho, ostatní po sobě pokukovali, ale neměli snahu se přihlásit. Ivoš si už říkal, že to odpíská, když z půlkruhu

vystoupil vrchní strejda Mirko se svou zástupkyní Ivankou. Na Ivošův tázavý pohled řekl:

„Někdo musí jít příkladem. A než někoho nutit...“

Takže začali na mělčině. Odbourávání strachu z vody, správné dýchání, otevření očí pod vodou a nakonec splývání, nejdřív s podporou nafouknutého polštářku, posléze bez něj. Nakonec zkusit několik temp. Neustále byl někdo z kluků nablízku, tedy hlavně jako duševní podpora, protože oba přihlášení projevili přirozený talent. Došlo to tak daleko, že rozjařený vrchní strejda začal pokřikovat na ty na břehu:

„Pojďte si to také zkusit, nic to není!“

V tom ho musel usměrnit a opravit Miloš, že maximálně se mohou učit tři, víc cvičitelů tady není a musí být jeden cvičitel na jednoho žáka, takže se nakonec připojila jen Jiřinka. To málem nerozdýchaly její pipi, kroužily nad vodou a úzkostlivě štěbetaly. Na konci dne už vrchní strejda překonal plaváním deset metrů, což je ve většině plaveckých škol hraniční délka, aby si žák mohl hrdě říct: Umím plavat!

Do týdne byly břehy jezera obsazeny čvachtajícími se strejdy i tetkami, někteří se pouštěli i dále od břehu, pro jistotu s nafouknutým polštářkem. Všichni si říkali, co špatného na tom plavání bylo, vždyť je to snadné. Na šibenici, neboli houpačku nad hlubokou vodu si zatím nikdo z místních netroufl. Marně kluci ukazovali, že to nic není, přinejhorším se dotýčný nepustí v úvrati, ale pustí se třeba až při návratu nebo vůbec... Je pravda, že si to kluci docela užívali, jejich pády do vody vypadaly občas prapodivně, třeba taková bomba: Padající se stočí do klubíčka, rukama se chytí okolo noh pokrčených a přitažených k břichu, čelo opřené o kolena. Dopad takového tělesa do vody vyvolal mohutné cáknutí. Nakonec si dodala odvahy Jiřinka, ale první pokus nebyl úspěšný, překazily ho její pipi, které se okolo ní motaly při zhoupnutí. Také narážely do lana a padaly do vody, sotva je kluci stačili zachraňovat. Nakonec Jiřinka zavolala na celý houf, na břehu ukázala na jedno místo a zavelela ekvivalent Sednout a ani se nehnout! Co zakázat nemohla, byly protestní řeči celého hejna.

Druhý pokus už proběhl úspěšněji. Sice se Jiřinka pustila ještě před úvratí, tím i její let nebyl nějak dlouhý. Zato byl slyšitelný, Jiřinka pištěla jako její pipi, které jí ze břehu odpovídaly. Díky pištění také Jiřinka zjistila, že není vhodné se zkusit nadechnout, pokud máte hlavu pod vodou. To už ji ale Ivoš s Milošem tahali z vody. Poté se ukázalo, jaký je Jiřinka nezmar. Jen si odfrkla a už mazala na plošinku, kde čekala, až jí někdo podá houpací lano. Ivoš se s ní chvíli dohadoval, jestli to skutečně myslí vážně, pak se nechal ukecat. Tento skok zvládla Jiřinka na

jedničku. Sice si krátce pískla, když se pustila v úvrati, ale neznělo to úzkostlivě, spíše radostně. Čekající Miloš neměl skoro žádnou práci, Jiřinka byla na břehu, než bys řekl švec. Tam se vyvalila v trávě poblíž houfu pipi, vedle ní se usadil Ivoš a Jiřinka zaníceně vykládala hloučku tetek a strejdů jaké to bylo, hlavně své pocity.

Nejen koupáním živ je člověk. Tohle byl jen odpočinek, hlavní práce spočívala v Jerryem naplánovaném harmonogramu oprav pivovaru. Nejprve se opraví sladovna, ať je z čeho to pivo vůbec udělat. Místnost s náduvníky už stála, u hvozdu se dodělávalo horní patro a souprava vzduchových kanálů pro regulaci teploty na něm, akorát byly trochu problémy s Gallardem. Tady měl Jerry okno, co okno, přímo výlohu. Jediné, co si o těchto klícidlech pamatoval, že se do jednoho musí vejít jedna výrobní dávka sladu a že se klíčící ječmen musí obracet každé čtyři hodiny. Nebo tři? Okno... Nakonec nad tím mávl rukou, to když se ho Orákulum vcelku logicky zeptalo, jestli ty otáčky mohou být variabilní, nic není nemožné. Jerry si vynadal do pitomců a šel si zchladit rozpálenou hlavu na houpačku. Při pohledu na dav u nástupní plošinky nahlas zasténal, že tady bude trčet minimálně hodinu. Nakonec to nebylo tak hrozné. Jiřinka ve funkci pořadatele ho zahlédla, cosi k davu zašveholila a dav se rozestoupil jako Rudé moře před Mojžíšem. Navíc se mu dostalo vysvětlení, že jako vrchní pivovarský odborník má všude přednost, všichni vědí o bolení hlavy z přemýšlení, jak udělat co nejlepší pivo. A dodala, že se již všichni těší.

Nazítří si šel Jerry do báglu pro náhradu za dřevou ponožku. Bágl našel přesně tam, kam ho ten večer po opravě energetických okruhů odložil, do kouta pokoje za skříň. Sklonil se nad ním a začal ho rozepínat. To neměl dělat. Sbalené věci od té doby chytily aroma ne nepodobné vůni zrajícího sýra Romadur. Ano, utahání úplně zapomněli na základní pravidlo - při nejbližší příležitosti bágel rozebrat, věci vyvětrat a nechat pořádně proschnout. Jerry si povzdechl, poodstoupil, několikrát se pořádně nadechl, pak chytil bágel za popruh a utíkal s ním na nejbližší terasu. Cestou málem smetl Miloše, ještě na něj stačil zařvat, ať přijde na terasu. Udivený Miloš na terase pozoroval kýchajícího Jerryho, jak vysypává obsah báglu na hromadu a tu rozkopává různě do stran. Udýchaně potom přišel k Milošovi a nevinně se ho zeptal, jestli alespoň on nezapomněl vyvětrat bágel, poté, co se vrátili z podzemí. Podle zelenajícího obličejce Miloš zapomněl, ale odhodlaně se otočil a šel si pro svůj bágel, sotva stačil Jerry za ním zavolat, ať obejde i Ivoše. Časem se všichni shodli, že na Mamutíkův bágel se sahat neodváží, pouze doufají, že mezitím bágel neodejde po svých.

To nejdůležitější se však přihodilo Ivošovi. Jak tak rozkopával hromádku věcí, zpozorněl a šel se podívat po beztvarem, naposledy odkopnutém chuchvalci. Štítivě ho ve dvou prstech zvedl, aby ho lépe prozkoumal. Najednou začal skákat a vykřikovat. Jerry s Milošem přihlíželi a nechápavě kroutili hlavami. Nedělali to dlouho, po chvíli přišel Ivoš a před Jerryem padl na kolena. Podával mu ten chumel a deklamoval:

„Ó, náš veliký pivovarský pane, přijmi tuto obětinu a pokus se s ní něco udělat.“

Jerry si chumel nedůvěřivě vzal, pak však vytřeštil oči. V igelitovém pytlíku bylo smotáno několik půlmetrových výhonků mladého chmele. V dobrém rozmaru se naklonil nad klečícího Ivoše a naoko vztekle zavrčel:

„Ty si snad děláš srandu? Já horko těžko vzpomínám na technologii a teď se budu muset vrátit k zahradničení!“

Ivoš polekaně vzhlédl, zaznamenal Jerryho úsměv a ulehčeně se rozesmál. Miloš se samozřejmě přidal. Jerry už vážněji dodal, že hned tady pověří Ivoše, aby sehnal mezi místními nějakého odborníka na pěstování rostlin a pokusili se vypěstovat řádný chmel. Ivoš řekl, že žádný problém, prostě se zeptá tetky Jiřinky, ta mu vždy dobře poradila. Jerry si oddechl, další práce z krku. Stejně jí zbývala hromada. Raději se vrátil k sepisování technologie.

A teď už snad pivo...

Takže, kde to skončil... Aha, už to má. Vystírání a rmutování, důležité teploty:

- 52°C - štěpení bílkovin
- 63°C - nižší cukrotvorná teplota
- 72°C - vyšší cukrotvorná teplota

Toto je asi nejdůležitější technologický krok, jak ze směsi podrceného sladu a vody získat kvalitní základ pro další výrobu. Sebemenší chybička ovlivní cukernatost mladiny a tím i výsledný produkt.

Ve starověku se tento krok dělal pomalým ohříváním celého obsahu s přestávkami na zvolených teplotách.. Je to takzvaný infuzní postup. Novější technologie počítá s ohřátím celého objemu jen na teplotu 52°C, při níž se štěpí bílkoviny. To je první důležitý krok, neboť bílkoviny ovlivňují kvalitu a trvanlivost piva. Pak následuje v Čechách nejpoužívanější postup, dekokce. Princip dekokce spočívá v tom, že se vypočítané množství, obvykle asi třetina, přelije do zvláštní nádoby zvané rmutovací kotel a tam se uvede do varu, samozřejmě s technologickými přestávkami při cukrotvorných teplotách. Vařící obsah se za stálého míchání vrátí do původní nádoby, čímž teplota stoupne na první cukrotvornou teplotu. Další pauza, pak opět přelítí třetiny obsahu do rmutovacího kotle. Následuje stejný postup jako v předešlém kroku, akorát teplota celku nyní stoupne na 72°C. Na konci rmutování, po technologické pauze se celý obsah zahřeje na 76°C, což je teplota, která ničí již nepotřebné enzymy.

Jerry se úlevně protáhl. Už toho dnes nechá, bolí ho zadek od tvrdé židle. Zakroutil hlavou, aby uvolnil zatížené krční svaly. Uvolnil se jen levý, pravý se naopak smrštil v křeči. Jerryemu to škublo hlavou, ucítil lupnutí za krkem a pronikavou bolest, jako by mu někdo do krku vrazil tupý hřebík. Už to jednou zažil, tak věděl, co s tím - lehnout si na tvrdší podložku, pomalu narovnat hlavu, pořádně prohřát krk a trochu té masáže. Na masáž zneužije Ivoše, ten mu aspoň oplatí všechny ty masáže, které Ivoš jako strojní zámečník potřeboval. A když u toho bude Růženka, aspoň se to také naučí. Jak se tak pomalu šinul po chodbě při zdi, aby se měl čeho přidržovat, narazil na, ehm, jak se jmenuje... To už je jedno, jen po ní vzkázal Růžence, ať sežene Ivoše, půl litru oleje a dojde do ložnice.

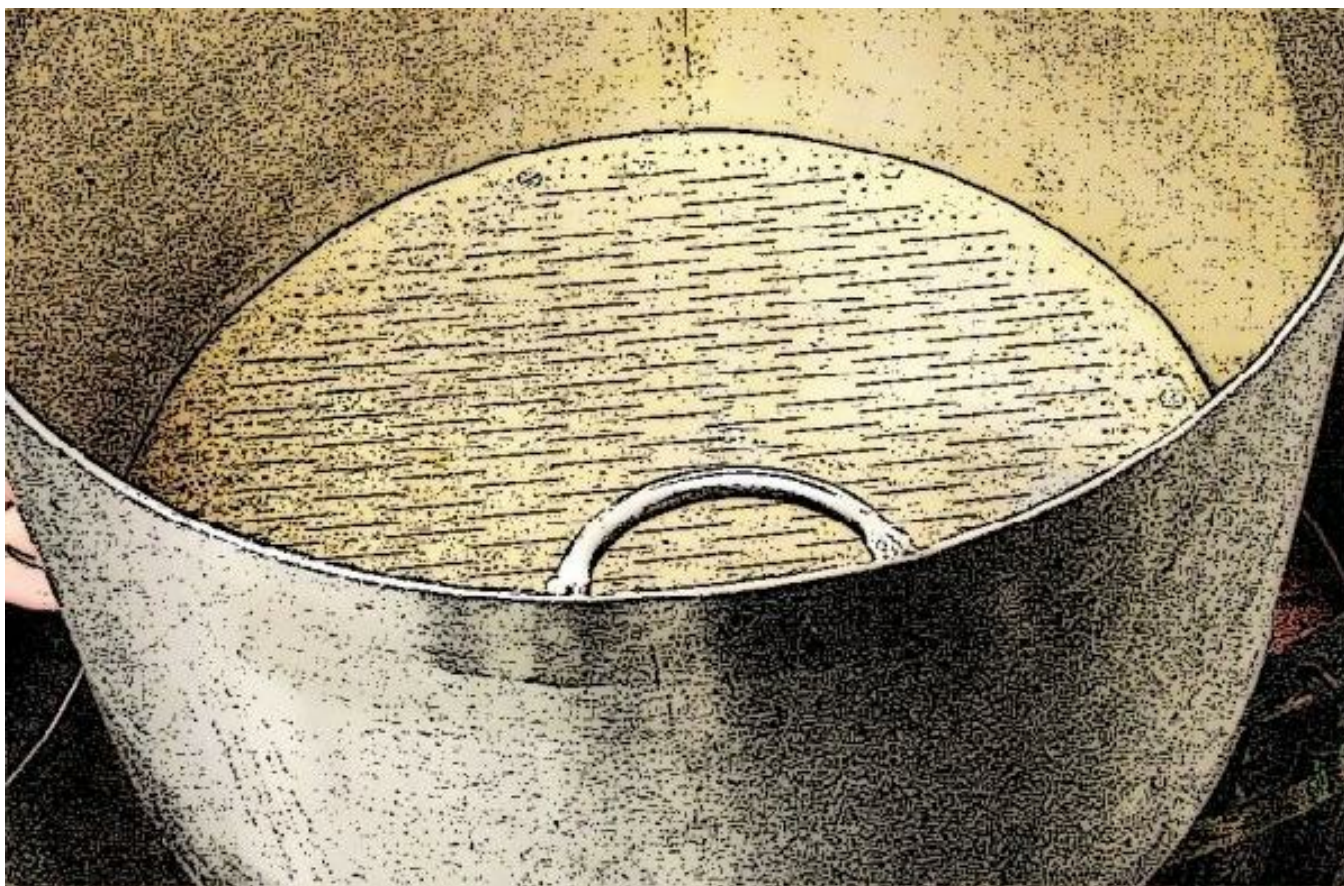
S Růženkou se srazil u dveří. Nebyl s ní Ivoš, ale dvě tetky, které Růženka představila jako zdravotnické specialistky. Budou jí asistovat při ošetření Jerryho. Jerry nebyl ve stavu, aby odporoval, takže se poddal osudu. Děvčata srovnala postel, přihodila pár polštářků a poměrně něžně na ně Jerryho položila. Chvilé přerovnávání polštářků pod tělem, až ležel nesmírně pohodlně. Pak se ozvalo zaškrábání na dveře, to kolegyně kuchtičky Růženky přinesly pytel, který při

položení na zem zachrastil. Jerry, který mezitím pomalu upadal do spánku se nad tím zvukem podivil, než však stačit zformulovat kloudnou větu, už nemusel. Z obou stran krku se mu opřely dva horké předměty, zabalené v látce, aby nepálily. Totéž seshora krku a vršku zad. Horké kameny, usoudil Jerry. To bylo tak příjemné, až začal Jerry klimbat. Téměř se nevšiml, kdy horké kameny zmizely. Probudily ho až doteky tří párů ruček, namočených v teplém oleji. Ručky se daly do divokého reje. Některé hladily, jiné se dobývaly pod lopatky, pod namožený sval, tahání, tlačení a štípání. V tom se různě střídaly. Někdy to bylo příjemné, jindy ne, ale skutečná bolest nepřicházela, naopak se zdálo, že ho opouští. Jerry ztratil pojem o čase. V polospánku zaregistroval hřejivou pokrývku, tlumený hovor, klapnutí dveří a nakonec Růženku, jak se k němu pod pokrývkou tiskne.

Ráno Jerry uvažoval, jestli se mu to jen nezdálo, ale hlava hýbající se bez problémů sen vyvracela. Pak klaply dveře a vešla Růženka v doprovodu těch dvou zdravotnic ze včerejška. Opětovně ho položily na břicho, polštářky a šestero rukou. Jen ty nahřáté kameny chyběly. Když skončil koncert pro jedny záda a šest ruček, cítil se Jerry jako hadr na podlahu, také tak vyždímaný. A aby toho nebylo dost, spustila Růženka nazlobený proslov:

„Moc se přepínáš, ale s tím bude za chvíli konec. Ano, celý národ se těší na pivo, ale to neznamená, že se u toho strháš. Na zapisování dostaneš pomocníky, máme tady houf grafiků, ti teď mezi sebou soutěží, kdo líp rozumí tvé řeči a má nejlépe čitelné písmo. První tři ti budou dělat zapisovatele, ty budeš sedět v pohodlném křesle a budeš jen vzpomínat, a to jen tři hodiny denně. I tak tě bude minimálně jeden následovat, kdyby tě napadlo něco převratného, aby to zapsal. Dále...“

Růženka, jako každá správná žena, se při řeči nemusela nadechnout. Ještě několik minut mluvila, více či méně k věci. Jerry se zmohl jen na přikyvování, co měl také dělat. Tak si také vyslechl svůj dnešní program - bude se vyvalovat v posteli, v poledne další masáž, večer poslední. Od zítřka najíždí na nový provoz. Růženka udýchaně zmlkla, chvílku funěla a nakonec se zahrabala k Jerrymu pod příkrývku a majetnický ho objala. Takto trávili celý den, mimo doby masáží a jídla. To jim přinesly Růženčiny kolegyňky z kuchyně, prý to vařily speciálně pro ně. A skutečně, Jerry si pochutnal, Růženka podle výrazu tváře také.

Scezovací hrnec použitý při výrobě zkušební várky

Ráno na něj čekali tři písáři, jak jejich činnost trefně nazval Jerry. V Československé televizi běžela nedávno repríza seriálu Byli jednou dva písáři, na který Jerry s láskou vzpomínal. Jemný humor herců Horníčka a Sováka hladil duši... Na začátek se zmocnili jeho zápisků, četli je, porovnávali přečteně, u zvláště zapeklitých slov chodili k Jerrymu pro radu. Pak, během hodiny, přepsali Jerryho poznámky na čisté listy. Jerry ze zvědavosti jeden ukořistil a pak na něj vyjeveně zíral. Bylo proč. Písáři psali tiskacími písmeny, takže se onen list papíru podobal listu vytrhnutému z knihy. Jerry zkusil pokračovat v poznámkách, ať poslouchají a píšou všichni, aby se zjistilo, který nejlépe Jerrymu rozumí. Pohodlně se usadil, opřel hlavu o opěradlo, přivřel oči a spustil:

„Po technologickém kroku rmutování následuje krok zvaný scezování. Účelem tohoto kroku je získání čirého cukerného roztoku ze směsi se zbytkem nerozpustných pluch a jiných.“

Jerry se zarazil a zeptal se:

„Neříkám to moc rychle? A výslovnost, vyhovuje? Kdyby něco, houkněte na mě.“

Písáři ho ujistili, že diktuje hezky zřetelně a zvolna, zatím všechno stíhali. Jerry proto pokračoval:

„Scezování probíhá v nádobě, která se nazývá scezovací, také jak jinak. Tato nádoba má několik segmentů, mírně vyspádovaných k odtoku ve středu segmentu. Dále má speciální síto kousek nad pevným dnem. Odtoky je připojeny ke scezovací baterii, scezovacím kohoutům speciální konstrukce. Ty jsou na začátku scezování

zavřené. Je to pro dobré usazení filtračních materiálů ze rmutu, tj obilek a podobných. Načerpaný rmut se nechá odstát, pevné částice klesnou k síti, nad kterým udělají filtrační vrstvu. Samozřejmě, malé částice, jako zbytky nezpracovaného škrobu, bílkoviny a podobně, propadnou sítím a zůstanou v prostoru pod ním. Tyto zbytky je třeba odstranit. To se dělá takzvaným podrážením. Rychle se otevírají a zavírají sousední kohouty. Tím vznikají v segmentech dna tlakové rázy, které strhávají kal. Kalná sladina se čerpá zpět do scezovací nádoby tak, aby nevířila již usazenou filtrační vrstvu. Když už z kohoutů teče čirá sladina, kohouty se přivřou a přepne se odtok ze scezovací baterie směrem do varné kádě. Ještě nejste unavení?“

Odovědi byly úsměvy a vrtění hlavou. Pouze Růženka byla v křesle stočená do klubíčka a mírně pochrupávala. Jerry se usmál, protáhl se a pokračoval:

„Už jenom kousek. Když hladina ve scezovací nádobě klesne pod vršek filtrační vrstvy, nadchází vyslazování. Filtrační vrstva se kropí horkou vodou, aby se vyplavily zbytky sladiny z filtrační vrstvy. Zároveň se tím rozrušuje jemná nepropustná vrstvička jemných kalů na povrchu vrstvy, takže jde vyslazování rychleji. Dneska konec, jdu se zeptat Orákula na sacharometr, bez toho se neobejdeme. Totiž, jen pro informaci, velmi zhruba lze přerušit vyslazování ochutnáváním výplachu, jestli je ještě dost sladký nebo už ne.“

Jerry se u Orákula zdržel. Nejdříve nebyl schopný vysvětlit, co vlastně potřebuje, pak byl naopak zahlcen návrhy na možnosti měření. Nakonec se shodli, že nejjednodušší bude měření hustoty cukerného roztoku. V praxi to bude vypadat tak, že se z odtoku vyvede malý kousek sladiny, který skončí v nádobě, ve které bude sacharometr. Ten se v tekutině bude vznášet podle obsahu cukru ve kapalině. Dokud bude v zeleném poli, je to v pořádku. Žluté pole znamenalo klesající cukernatost, přechod do červeného pole znamenal konec vyslazování. Až bude pivovar v rutinním provozu, tenhle zbytek se použije do vystírací nádoby při další dávce. Tohle průběžně diktoval mladé tetce, které tady všichni říkali Šušu. Odkazovalo to na příhodu z dětství, když se učila mluvit. S prokousnutým jazykem nešlo jinak vyslovit jméno Zuzana. Šušu ho věrně doprovázela, ať se hnul kamkoliv, aby mohla zaznamenat všechny zaznamenání hodné věci.

S hlavou plnou nadcházejícího technologického kroku šel hledat Ivoše, jak to vypadá s těmi šlahouny chmele. Jerry věděl, že je to běh na dlouhou dobu, ale co kdyby. Nikde v okolí však nebyl Ivoš k nalezení. Také se někde ztratila tetka Jiřinka s jejími pipi, Miloš a šéfův zástupce. Svěřil se Růžence, ta si mu na oplátku postěžovala, že z kuchyně byly převedeny dvě kuchtičky. Jerry zpozorněl. Převedeny na nějakou jinou práci nebo někam jinam? Zajímavé bylo, že se Orákulum nezmínilo, když řešili sacharometr, šel se proto zeptat. Orákulum sice tvrdilo, že to mělo být překvapení, ale nakonec prozradilo, že se buduje nová zemědělská oblast u stěny dutiny. Je tam nejlepší půda, dostatek světla a o vláhu

se postará nově budovaná zavlažovací soustava. Také se tím ulehčí přihnojování, potřebné živiny budou moci být dávkovány přímo do zavlažovacího systému. A samozřejmě, je tam dost místa pro možné další rozšiřování pěstování pivovarského ječmene a chmele. A jak se tam dostat? No, pěšky by to během dne zvládl, ale každou lichou hodinu, počínaje devátou, jede pravidelná linka od mostu, spojující zámek s pevninou. Poslední v 17:00.

Jerry by to asi nechal být, ať mají ostatní pro něho překvapení, ale Růženka se projevila jako nesmírně zvědavá osoba. V tom ji také přizvukovala Šušu. Jerry se nakonec, pro klid v rodině, rozhodl, že další sen uspořádají rodinný výlet. Pro klid v rodině... To byla všeobecně uznávaná výmluva pro téměř cokoliv, to znal Jerry z vlastní zkušenosti. Co na tom, že tady to jsou poněkud přátelštější vztahy, ale s Růženkou žil a Šušu téměř přijal za vlastní, nahrazovala mu ukradenou dceru. Stejně ty svoje ženské musel krotit, byly vyspinkané a čilé od brzkého rána. Jerry se projevil jako despotický vládce, neboť prohlásil, že nevyspalý nikam nejede, ať ho nechají ty dvě hodiny dospat. Růženka a Šušu se odebraly do kuchyně, kde ty dvě hodiny vytvářely ňaminky na cestu.

Jerry byl pro změnu zvědavý na dopravní prostředek, který spojuje farmu s centrem. Vlák, letadlo a podobné dopravní prostředky zavrhl, tady by byly nevyužité. Ze všeho nejvíc vzpomínal na chmelový expres, který je vozil na chmelnici a zpátky. To byl obyčejný valník vylepšený dřevěnými lavicemi a tažený traktorem. Kupodivu, zdejší prostředek nejvíc připomínal vláček. Vpředu hranatý tažný vůz se šesti koly, do něj zapřažených několik čtyřmístných vozíků. Jiné stály opodál, připojovaly se podle zájmu cestujících. Trať byla jen tak naznačená, prakticky vyježděná v trávě, akorát prostředkem se táhl tlustý žlutý provaz, sem tam připevněný k zemi. Podle něj vláček jezdil, na této konečné z něj byla udělána neúplná smyčka, aby se vláček zastavil.

Jerry s Růženkou a Šušu zabrali jeden vozík, poslední sedadlo zabrala taška s několika potřebnými věcmi a s jídlem. Pohodlně se usadili a čekali na odjezd. Když se delší dobu nic nedělo, chtěl Jerry vystoupit a podívat se, co se děje. Jak ale vstal, odhalil příčinu. Na sloupku vedle vrátek do vozu blikalo tlačítko, vedle kterého byla stylizovaná zelená šipka. Jerry zvědavě nakoukl do vedlejšího vozíku. Tam tlačítko neblikalo, ale svítilo poklidnou zelení. Takže bylo vše jasné, ten, kdo zdržuje je Jerry a spol. Růženka zmáčkla tlačítko, od tažného vozu se ozvala melodická znělka a vláček se rozjel.

Cesta byla docela pohodlná na to, že jeli prakticky po udusané trávě. Vozík měl dobře vymyšlené pérování a tlumení otřesů, Jerry chvilku pozoroval kelímek s vodou. Voda se mírně vlnila, ale žádné cákance, nic. Po chvíli se projevila brzký budíček a Jerry začal klimbat. Plavné zhoupnutí ho probralo natolik, že se zmateně rozhlédl. Měl být ve vláčku na cestě po uježděné trávě, nyní však projížděli trhlinou ve skále, která byla tak tak široká, aby vláček projel. Při pohledu vzhůru se Jerrymu

zatajil dech. Kdesi vysoko nahoře se táhla nitka oblohy. Vzápětí si vynadal, z paláce nic tak vysokého nebylo vidět. Při pozornějším pohledu se z vysokého stropu stal strop celkem nízký s opravdu úzkou štěrbinkou, kterou byla vidět obloha.

Zemědělská farma

Po chvílce vyjeli ze skalního zářezu a Jerrymu se zatajil dech. Rozkládalo se před ním mírně zvlněné údolí, v dáli končící skalní stěnou. Dno pokrývaly čtverečky polí, poblíž se nacházely nějaké stavby. Právě u nich končil vláček. Čekal tam na ně hlouček osob. O kus dál bylo vidět Ivoše, jak cosi vykládá někomu... Ten člověk byl otočen zády, navíc byl naprosto nepodobný nikomu, kdo z lidí byl tady dole. Ivoš je hubený prcek, Miloš pro změnu hubený dlouhán, Jerry stojí a zírá. Posledním člověkem je Mamutík, to je ale středně vysoký tlouštík. Tahle postava má však úzký pas, vypracovanou vrchní polovinu těla, takže trup tvoří velké V. Jerry udělal dva kroky, pak se postava otočila. Jerryho dolní čelist upadla do prachu na zemi, neboť se ukázala Mamutíkova tvář. Také pohublá, ty tam byly tučné tvářičky. Teprve teď zahlédl zdravotnici Miládku, kterou ti dva dosud zakrývali. Ta se podívala na Jerryho a řekla:

„To zíráš, jak jsme ti vyspravili kamaráda, co?“

Jerry, naprosto v šoku, jen třesl oči a naprázdno mlel pantem. Pak ztracenou řeč našel a vyhrkl:

„Tedy, já zírám! Potkat ho někde v šeru v lese, nejenže ho nepoznám, ale položím peněženku na pařez a zdrhám!“

Samozřejmě, musel pak vysvětlovat, proč by měl pokládat peněženku na pařez

a zdrhat.8 Pak se dožadoval se vysvětlení, jak toho dosáhli, Mamutík to navrhl odložit na večer k ohníčku, on také před chvílí přijel. Mezitím si prohlédnou farmu, seznámí se s Jerryho rodinou a podobné povyražení. To už Růženka a Šušu natahovaly krky, když nějakým způsobem zjistily, že se mluví o nich. Jerry na ně zamával, aby přišly a nastalo hromadné sdružování. Všichni se tak nějak znali, výjimky byli Jerry a Šušu. Právě o ní se polohlasem zmínil Ivoš, že si Jerry našel náhradu za ukradenou dceru. Jerry se jen šťastně usmál. Pak Miloš představil vozítka, které používají k pohybu na farmě. Vlastně ne, farem je tady několik, oficiálně se to tady jmenuje Úrodná oblast. Vozítka, říkají jim tady Blechy, se skládají z masivního trubkového rámu, šesti nezávisle zavěšených a poháněných kol a sedmi sedadel. První uprostřed patří řidiči, ten musí mít výhled. Za ním jsou tři dvojice sedadel, vzadu zavazadlový prostor. Nákladní verze má jen sedadlo řidiče, zbytek tvoří plošina se sklopnými bočnicemi pro náklad. Vše to poháněl energetický zdroj, který dovozoval dojezd k centrálnímu jezeru a zpátky. Nad hlavami plátěný strop, protože tady občas i prší. To hned zajímalo Jerryho, jak je to vyřešené. Jednoduše. Na stropě dutiny je umístěna sestava trysek a trubek včetně příslušné armatury, zásobované sestavou čerpadel. Jedno by to do takové výšky nevytlačilo. To už se Ivoš mračil, proto se všichni naskládali do Blech a už se jelo.

A bylo se na co koukat. Políčka pivovarského ječmene v různých fázích růstu, přece chcete průběžné zásobování, ne? Zatím malé experimentální políčko s několika šlahouny chmele, ať již původní, nebo namnožené pomocí řízků⁹. Jerry se neudržel a opětovně instruoval pěstitele, že se k vaření piva používá pouze samičí rostlina, navíc ještě nedospělá, to jest neopylená, kdy se už tvoří semeno. V širokém dalekém okruhu proto nesmí být žádná samčí rostlina. A jak je rozeznat? Samčí rostliny mají na konci lodyh v úžlabí listů vrcholičnaté laty prašnickových květů, kdežto samičí květenství se skládají z krátkých klásků, z nichž se vytvářejí vejčité šištice, které v úžlabí listů vyrůstají po dvou. Na to Ivoš prohlásil, že to slyšel tolikrát, že si to už pamatuje doslova. Jerry se pousmál a řekl, že by mohl vyprávět...

Nepěstoval se jen ječmen a chmel. Sady ovocných stromů, několik druhů zeleniny, další políčka s krmivem pro zvířata. K těm se také dostali. Tady projevovali lidé veliký zájem, toto nahoře neznali. Ne, že by jim pojem drůbežárna nebo kravín byly úplně neznámé, tady šlo hlavně o obyvatelstvo. Samozřejmě, slepice vznikla až po dlouhém vývoji, kráva také. Místo slepice se zde ve výběhu potuloval houfec nelétavých dinosaurů velikosti krůty, o nichž Miloš prohlásil, že mu připomínají druh Allkaruen. O kus dál byla ohrada a v ní se pomalu procházelo stádečko malých sauropodních¹⁰ dinosaurů. Oproti svým obrovským bratrancům, brachyosaurovi nebo diplodokovi, byli vysocí jen jako Šušu, na délku měli stěží pět metrů. Jako poslední tady chovají nějaké ryby, ale to je na celodenní výlet, teď tam nepojedou.

Večer bylo slibované posezení u ohníčku. To bylo něco, co místní neznali, zavedli to tady až Ivoš s Milošem. Co na tom, že ohníček plápolal v kamenné ohrádce uprostřed písčitého prostranství. Na sezení bylo cokoliv, co si kdo přinesl. Také opékání čehokoliv nad ohníčkem byla pro zdejší obrovská novinka, zatím vše pekli nebo smažili. Pro tento večer byla nachystána poněkud slavnostnější krmě, už kvůli tomu, že se zase jednou sešla lidská čtveřice. Ivoš dokonce připravil novinku, kousky masa naložené v pikantním nálevu. Samozřejmě mu u toho pomáhaly i obě kuchtičky z paláce nad jezerem. Ty vybíraly, co by místním chutnalo a co ne, dělaly pokusy, co se dá opékat a podobně. Teď tu seděly mezi ostatními a sledovaly, jak hostům chutná. I Jerry zíral, ale na Mamutíka, jak zuby trhá kusy opečeného masa a vzpomínal na doby, kdy se Mamutíkovi dělal špatně i jen z vůně grilovaného masa.

Pak Mamutík vyprávěl o svém léčení, poté, co si ho tetka Miládka vypůjčila u Jerryho a spol. Na jednom místě je stěna narušena několika trhlinami, čímž vznikla síť jeskyní. V ní žije zvláštní skupinka obyvatel. Jedná se téměř bez výjimky o albíny obého pohlaví. To není jediný rozdíl od ostatních. Neznají pářicí cykly a také žijí třikrát déle než normální. Tato skupinka se zabývá biologií a genetikou, dává do pořádku různé tvory, nejenom strejdy a tetky, ale i hospodářská zvířata. Ty také vylepšují. Jejich zatím poslední pacient byl Mamutík.

První tři dny ležel Mamutík nahý na posteli z jemné síťoviny, aby k němu mohl ze všech vzduch. Po příjezdu pořádně do čista vydrhnutý tak ležel a dostával jen pít čistou vodu. Potřebu vykonával do nádob k tomu určených a musel ji hned nahlásit. Vědečtí pracovníci ji okamžitě odnášeli ke zkoumání. Mamutík nějak necítil potřebu se zajímat, jak to zkoumání probíhá. Po třech dnech půstu začal dostávat už i něco k jídlu. Zpočátku neslané nemastné placky, posléze i s kousky libového masa. Jednou za několik dní, vždy po ránu, mu donesli nějaký lektvar, který musel vypít a zapít čistou vodou. Ten první byl cítit po ovoci a chutnal nasládle. Po jednom z dalších se mu udělalo tak špatně, že měl pocit, že to z něj půjde horem, spodem, bokem i přímo břichem. Asi to tak mělo být, bylo tam víc vědců pohromadě, očíhávali ho a sem tam olízli. Všichni se tvářili nesmírně spokojeně, jak se jim to dobře daří. Po této příhodě už nic tak hrozného nedostal, naopak se měl jako v bavlnce. Jak se ukázalo, hlouběji ve stěně pramenilo několik minerálních pramenů, od ledových až po vařící. V různých jejich kombinacích trávil Mamutík hodně času, až si říkal, že si měl nechat narůst žábry. To už také nedostával jen čistou vodu, ale i výbornou minerální s bublinkami.

První pořádné jídlo, placku s pikantní vařenou zeleninou a kusy masa dostal po dvou týdnech. Opatrně ji snědl a trpně očekával vzbouřený žaludek. Hodiny plynuly, ale nic se nedělo. K večeři měl vývar z masa, k tomu nějakou syrovou zeleninu, další dny hody pokračovaly. Mamutík snědl vše, co mu naservírovali, bez nějaké

nemilé břišní události. Pouze jednou ho to protáhlo, to ale bylo v rámci experimentu, zda to s léčením nepřehnali a tělo stále reaguje na závadné věci. Po třech týdnech oznámili Mamutíkovi, že je zdravý a doporučili pro začátek nepřejídat se a cvičit. Cvičit ostatně začal už během léčby, taky co tam měl dělat. Druhou možností bylo čumět do zdi... Před jeskynním komplexem na něj čekal Ivoš s Jiřinkou a houfem pipi. Ivoš i Jiřinka na pipi normálně létali, pro Mamutíka měli připravený speciální postroj, který nesly tři pipi. Společně pak odlétli do Úrodné oblasti. Mamutík dovyprávěl, ohníček pomalu uhasínal, byl čas jít spát. Dnešek byl docela náročný.

----- Poznámky:

8 Setkání v šeru nebývá vždy pohodové, někdy je lepší položit peněženku na zem, zdrhat a doufat, že ten poberta se bude zajímat o peněženku a ne o uprchlíka.

9 Řízkování je způsob rozmnožování rostlin mimo semínka. Prakticky je to kus rostliny s tzv očkem, pomocí kterého se onen kus může zakořenit a opětovně se rozrůst.

10 Sauropodní dinosaur je velký čtyřnohý býložravec, nejznámější druh je brontosaurus.

Tak prý už brzo...

Ráno se Ivoš s Mamutíkem vytratil. Vrátili se těsně před polednem s novinkou: Místo Ivoše to tady převezme Mamutík, je přece skoro vystudovaný agronom. To byla novinka i pro Jerryho, to do dneška nevěděl. Trampové totiž nejsou kádrováci, těm nemusíte vykládat své curriculum vitae¹¹ od narození až do minulého týdne. Na druhou stranu dokážou být poměrně tvrdí k těm, co zradili jejich důvěru. Takový člověk pak nikam nezapadne, trampové jsou potulný národ a rádi podnikají objevitelské výpravy do neznámých končin, takže pravděpodobnost setkání s takovým vyvrhelem je značná. To jen tak na okraj.

Ivoš se vrátí s Jerryem a bude dávat do pořádku zařízení pro výrobu sladu i piva. Měl k tomu předpoklady, u něj se vědělo, že je vyučený strojní zámečnick s praxí. Už se na opravy těšil, měl na mysli několik nápadů, jak zjednodušit práci sobě i jiným. O tom se ale musí domluvit s Jerryem, aby to technologie podporovala a nevznikl paskvil, jak se to často stává v okamžiku, kdy do vedení nastoupí sice politicky správný člověk, který je ale naprostý hlupák. Navíc, když mu bude pomáhat Orákulum, byl by v tom čert, aby se výroba brzo nerozběhla.

Spolu s Ivošem se do centra vracela i cvičitelka pipi, tetka Jiřinka, takže Ivoš mohl a také byl spokojený. Sešli se v brzkém odpoledni u zdejší konečné vláčku, zamávali si a jeli. Cestou je stihla drobná nepříjemnost, to když se Mamutík zajímal o chod farem a nechal si ukázkově ukázat, jak tu prší. Chvilku před tím se Ivoš rozhodl, že jako správný tramp nebude sedět pod plátěnou střechou a stáhl ji ke kraji. Déšť ho zaskočil, než ale plachtu opět natáhl, pršet přestalo. Pipi, usazení na vláčku kde se dalo, to komentovali posměšným krákoráním, aspoň to tak Ivošovi připadalo. Nic si z toho nedělal, smál se s nimi.

Na druhý den si sedl Ivoš s Jerryem, aby probrali opravu sladovny i pivovaru. Šušu, jako správný tatínkův miláček, se vecpala k nim pod průhlednou záminkou, že z porady přece musí být nějaký zápis pro poučení dalších generací, to přece... Jerry jí zacpal tlamičku, čímž utnul proud řeči. Nicméně souhlasil se zápisem, který ale po skončení projde závěrečnou stylistickou úpravou, při které budou vynechány nepodstatné části. Nakonec z toho vznikla sedmistránková zpráva pro Ivoše. Další generace nepotřebují detailní popisy technologických postupů a požadavky na stavby a stroje, proto je zpráva určena jen pro ně jen dvoustránková.

Jerry teď trávil několik hodin diktováním dalších technologických postupů zbylým písařům, pak se Šušu odcházel na staveniště, aby byl poblíž v případě nějakých problémů a zároveň na vznikajícím zařízení školil budoucí pracovníky na práci ve sladovně. Další skupinka se bude učit, až se bude dávat do kupy pivovar. Ivoš dostal od Orákula k ruce dva želvovité roboty z poslední várky univerzálních údržbových robotů, kteří se starají o energetické centrum. Přesto stále na lehčí práci používal i Jiřinčiny pipi, dokonce se naučil na ně krákorat. Vypadalo, že mu

rozumí a plnily každý jeho rozkaz. Odpoledne a večery trávil Jerry s Růženkou a Šušu. Vyprávěl jim pohádky a příběhy ze života, přičemž se pečlivě vyhýbal období, kdy byl tak nešťastně ženatý. Občas se stavil Ivoš s Jiřinkou, pak se ve vyprávění trumfovali. Nejen Šušu, ale i Růženka s Jiřinkou občas zíraly...

Po jedné takové návštěvě si Šušu s Růženkou cosi špitaly a pak se Růženka nevinně zeptala, kolik práce by bylo udělat nějaké ty Trampské hry tady dole. Už tady s úspěchem zavedli koupání včetně houpačky, tak proč ne. Jerry pohlédl na Ivoše, Ivoš na Jerryho. Jerry jen pokrčil rameny: Inu, ženské... Také věděli, že jak si něco vezmou do hlavy, tak muži raději udělají to, co si přejí, jinak budou mít ze života peklo. Tak jim Jerry slíbil, že nejdřív musí hodit na papír nějaké ty trampské hry a soutěže. A aby obě také pomohly, dostanou za úkol sepsat pojednání o fyziognomii a fyziologii tetek a strejdů. To, aby neuspořádali nějaké hry, na které třeba místní nestačí či jsou pro ně nebezpečné. Když se tak zbavil části úkolů a zaměstnal ty svoje ženské, odebral se ke svým písarům vybrat někoho, kdo bude zapisovat Ivošovy vzpomínky na různé hry. Akorát škoda, že tady není vhodný svah na Pinbal, to by Mamutík perlil.

Písari byli překvapeni, ale vybrali jednu tetku jménem Katka a poslali ji k Ivošovi. Jerry cítil, že je to tak správně, jména budou podle abecedy - Ivoš, Jiřinka, Katka. Ostatní se sesypali na Jerryho s tím, že mají nějaký zmatek v zápisech, asi se ztratil jeden papír a potřebují překontrolovat zatím zapsané. Jerry se pohodlně usadil, vzal do ruky svazek papíru a začal:

„Sladovna, náduvníky, klíčení, to tady vše je. Tak dál, sušení na hvozdu, šrotování sladu, vystírání, druhá rmutovací teplota... Tak už to máme, někam se nám ztratil první rmut.“

Jerry se chvíli zamyslel, pak zopakoval technologii při vystírání a rmutování až po druhý rmut. Písari pokývali hlavami, doplnili patřičný text, aby to sedělo a navazovalo a pak Jerryho pobídli k pokračování:

„Kde jsme to skončili... Aha, tady. Takže máme čirou sladinu, k tomu méně cukernatý roztok z proplachu. V okamžiku, kdy cukernatost poklesne pod požadovanou hodnotu, zavře se odtok do varné nádoby a zbytek proplachu jde do jiné nádoby. Použije se při další várce jako základ vystírky nebo se jím ředí ten zbytek ve scezovací nádobě, to je mláto. Nahoře se používá jako vysoce hodnotné krmivo pro užitková zvířata, uvidíme, jak se na to budou tvářit místní zvířata na farmách.“

Další krok se jmenuje chmelovar. Sladina se musí povařit, aby se odpařila přebytečná voda. Varem se také zničí špatné mikroorganizmy. V neposlední řadě se cukerný roztok stabilizuje, k tomu slouží pryskyřice z chmele. Tady sice máme pokusné políčko chmele, ale než ho bude dostatek na výrobu piva, to bude trvat dlouho. Mezitím budeme používat náhražku, už máme zjištěno, že tady roste a je použitelná.

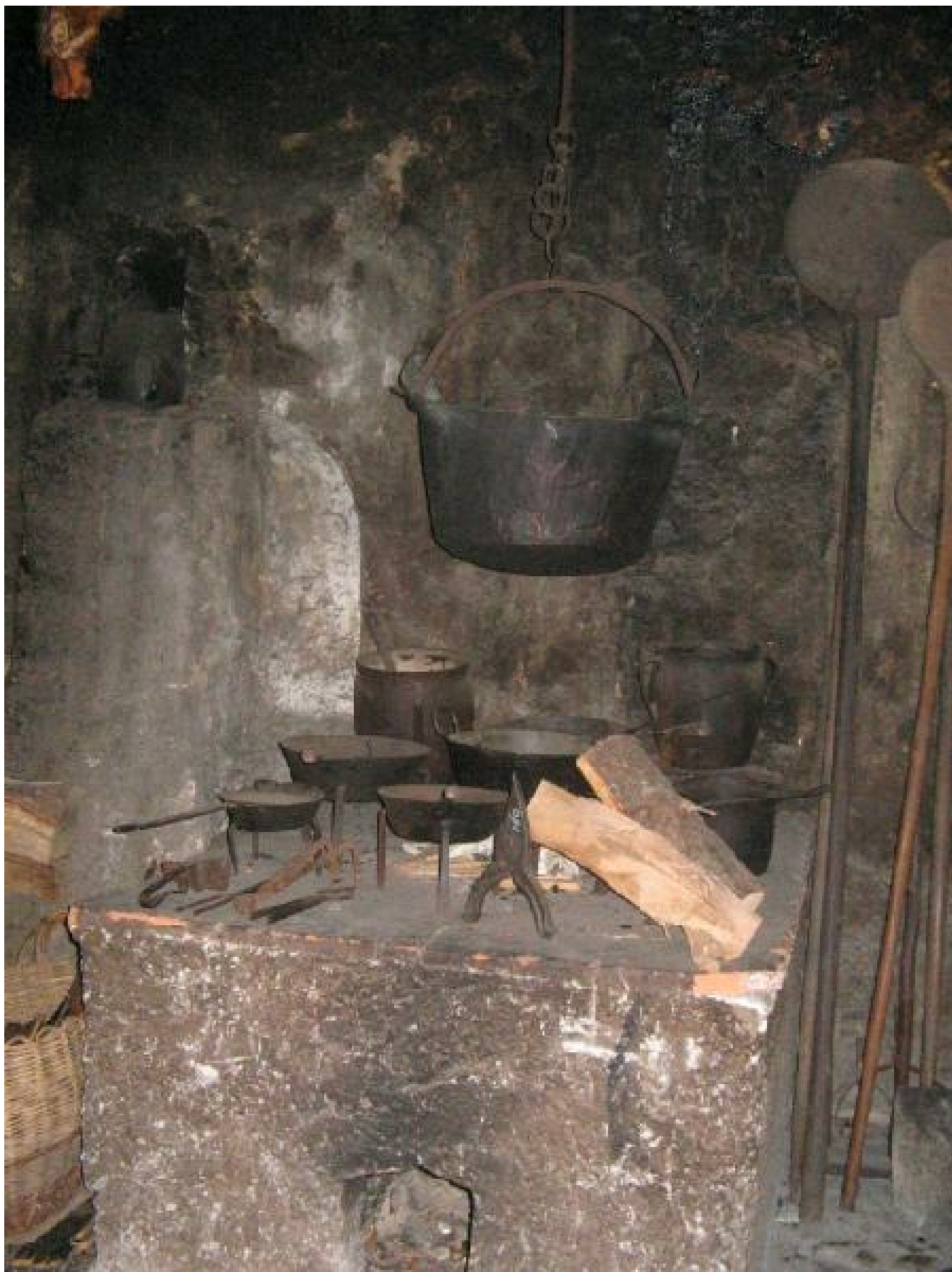
Takže máme vařící stabilizovanou mladinu a nyní ji potřebujeme zcedit a zchladit na nízkou teplotu, abychom neuvařili kvasnice, a to bez přístupu vzduchu, aby nedošlo ke kontaminaci. Jo, připomeňte mi, že musím zkontrolovat stav těch v paláci. Vida, další práce. Petriho misky tady asi nemáte, že? A agar také ne? Nojo... Tak jo, budeme končit. Jo, vás zajímá, jak se bude chladit? Tak jo. Kdysi dávno se používal takzvaný štok, velká nízká nádoba, v malé vrstvě stydla mladina rychle. Je, přesně, výše kontaminace byla veliká. Používaly se deskové filtry, ty tady neuděláme. Tady použijeme obyčejné tenkostěnné trubky pěkně v hloubce jezera. V nejnižším bodě bude zásobník na zchlazenou mladinu. A aby těch trubek nebyly kilometry, pokud bude teplota v zásobníku přesahovat nějakou hodnotu, bude se teplý obsah čerpat zpátky na začátek chlazení. Studená mladina se pak bude čerpat na spilku, ale o tom až příště."

Jerrymu vyschlo v krku, málem sípal. Dal by si pivo, ale to si musí počkat, až si ho v opraveném pivovaře sám uvaří. Pak si však vzpomněl na pokusy ve škole, kde v rámci laboratorních cvičení zkoušeli vyrobit slad na několik litrů piva a to pivo skutečně vyrobit. O prázdninách to zkoušel doma a docela se povedlo. Proč by to v malém měřítku nešlo i tady? Najednou byl čilý jako rybička. Musí se stavit u Růženky v kuchyni a tam prozkoumat, na čem to vlastně zdejší kuchtičky vaří. A v čem, nějaké nádobí mít musí! U Růženky našel pochopení, po pravdě projevila snad ještě větší nadšení než Jerry. Ukázalo se, že v paláci je kuchyní několik, některé se používají jen občas, některé jsou pomocné v případě nutnosti nakrmit více hladových krků než normálně. Mezi jinými existuje jedna, již dávno nepoužívaná, takzvaná černá kuchyně¹². Tam je dost prostoru pro různé pokusy, přímý přístup do sklepů pod zámkem... Jerry zbystřil. Hluboké sklepy? Kde? Co v nich je?

Růženka na chvíli odešla a když se vrátila, přivedla sebou jednak Šušu, jednak starou kuchařku, její předchůdkyni, nyní už na odpočinku. Ta si ještě pamatovala používání jak černé kuchyně, tak i sklepů, Jerryho předchůdci zvenčí jich používali kus ke zrání piva. A podle všeho, Jerry chce v tom pokračovat. Ona už je stará, špatně chodí, takže je do kuchaně ani sklepa nedovede, ale popíše Růžence cestu. Růženka ji pak nadiktuje Šušu, aby ji zapsala. Stará kuchařka hovořila k Růžence snad půl hodiny, občas se zarazila a vzpomínala na podrobnosti. Pak se rozloučila a odšourala se. Jerry jí za tu námahu slíbil tuplák¹³ piva z první pořádné várky. S Růženkou a Šušu se shodl na průzkumu, ale až zítra, pořádně se na to vyspí. A ne, že to bude jako minule, do sklepa se půjde, až se probudí Jerry, takže žádné tahání Jerryho z postele! Basta, domluvil jsem.

Ovšem nebyla by to Šušu, aby nevznesla podnětnou připomínku. Totiž, hrozí nebezpečí, že vlastní várku piva uvaří někdo jiný, v tomto případě písaři zapisující Jerryho vzpomínky. Mají ze všech ostatních nejvíc informací, sám Jerry jim je diktuje. Možná by bylo vhodné, zařadit je do skupinky, která bude vařit zkušební

várky. Jestli si dobře vzpomíná, tak to bylo v době, kdy si ještě v houfu ostatních hrála na hodnou holčičku. Jerry se zarazil, pak se opatrně zeptal, jestli už není hodná holčička. Šušu se ušklíbala a prohlásila, že teď je Jerryho miláček, ale může kdykoliv sklouznout do role Jerryho nezdárné dcery, takže si ji Jerry musí všelijak přecházet. Naslouchající Růženka to už nevydržela a vyprskla smíchem. Nakazila tím i ostatní, takže se za chvíli smáli všichni.

Černá kuchyně

Výprava do sklepů se vydařila. Při odchodu se k nim přidal Miloš, že Ivoš na stavbě něco vyměřuje a že prý Miloš překáží. Chvilku hledali vchod do sklepa,

nakonec zjistili, že okolo těch dveří už třikrát přešli, takový to byl zanedbaný a tmavý kout. Schody se ničím nelišily od ostatních v paláci, akorát byly trochu zanedbanější. Na rozcestí chodeb pod schody pasoval Jerry Šušu na navigátora výpravy, to když vytáhla papír s popisem cesty. Mrňavá Šušu bleskově povyrosla a zavelela k odchodu. Postavila se do čela a vyrazili. Po chvíli se ukázalo, že měl Jerry šťastnou ruku, neboť stáli před vchodem do černé kuchyně. I tady se už znovuzrozené Orákulum činilo. Na stěnách byly připlácnuty polokulovitá svítidla, která se při přiblížení rozzářila. Už byli na ně tak zvyklí z palácových chodeb, že je tady dole ani nevnímali.

Proti očekávání byla černá kuchyně docela rozsáhlá a navazovaly na ni další prostory, všelijaké sklady a zásobárny. Jerrymu maně vytanul na mysli jeden z klášterních pivovarů, který byl umístěn v podobné prostoře. Ani nestihl myšlenku dokončit, když se na něj obrátil Miloš s otázkou, jestli je bezpodmínečně nutné, aby stál pivovar někde na louce, že tady by byl možná lepší. Chvilku nad tím dumali společně, shodli se, že ano, ale příště sebou vezmou Ivoše, ten je strojař a dokáže posoudit co a jak. Ale sladovnu by nechali tam, kde je, už je skoro hotová. Teď je ještě otázka, jestli skutečně existuje podzemní propojení černé kuchyně a bývalým pivovarem. Šušu si jen odfrkla, důležitě se zahleděla do popisu cesty a rozhodným krokem vyrazila. Během pěti minut dorazili k točným schodům na boku svislé šachty. Schodů bylo asi milion, odhadoval funicí Miloš, ale nakonec ústily v nějakém sklepě, silně páchnoucí spáleninou. Byli si jistí, že někde nad nimi se v sutinách skrývá další cesta, ale k ní se nejdřív musí prohrabat.

Dalších několik dní zasvětil Jerry jednak vymýšlení plánů, co kam zabudovat, když se Miloš i Ivošem vrátili z prohlídky sklepů, jednak diktováním technologie skupině písařů. Při tom opatrně sondoval, co by říkali, že by byli ve skupině testující technologii a podobně, že to právě oni znají ji znají nejlépe. Písaři se na sebe nejdřív po očku dívali, nakonec souhlasili a doplnili, že se chystali být první, když jim to Jerry tak krásně nadiktoval. Uznali, že by těch pokusů bylo asi hodně, nemají žádné zkušenosti z praxe jako Jerry. Raději si s ním dali opakování a kontrolu posledně zapsaných informací.

Kde to naposledy skončili? Jo, máme ochlazenou mladinu, co teď s ní. Co by, zamíchat do ní pivovarské kvasnice, nalít do vhodné nádrže a čekat, až kvasinky zpracují sacharidy na alkohol a kysličník uhličitý. Přitom chladit, protože činnost kvasinek generuje i teplo, tak aby se neuvařily. Tady se skrývá čertovo kopýtko. Několik. Nejdřív se musí zkontrolovat kvasnice, v jakém jsou stavu. Ukázalo se, že úředník starající se o kvasnice je starší pečlivá tetka, která si nechává říkat Drahuše. Ta se věrně držela návodu, nad kterým kulil oči i Jerry:

- Uchovává se deset kmenů kvasnic, každý o objemu asi tří litrů
- Jedna odměrka cukru na litr vody, převařit, scedit na jemném sítu, přikrýt

nádobu a na studeném místě nechat do druhého dne zchladit.

- Nejstarší kmen se rozmíchá ve studené vodě a nechá se usadit. Vzniklý sediment se rozdělí tak, že horní a spodní třetina se vyřazuje a uchovává se prostřední třetina sedimentu, takzvané jádro.
- Cukrový roztok se naředí studenou vodou jedna ku deseti a do toho se zamíchá jeden litr hustých kvasnic z jádra. To je začátek nového kmene. Zbytek nejstaršího kmene se vyřadí, nejlépe jako krmivo.
- Veškeré použité nádoby a nářadí se propaří vařící vodou a uchová se na chladném a větraném místě.
- Každý den je věnován jednomu kmeni.
- Kmeny se nesmí míchat mezi sebou. Je nutná úzkostlivá hygiena, aby kvasnice nezdivočely.

Jerry k tomu jen podotkl, že to odpovídá laboratornímu rozmnožování a propagace kvasinek, jak to zná z pivovaru. Pak ještě zjistil, že za každý kmen odpovídá jedna tetka, takže Drahuše je prakticky šéfová, která má pod sebou deset ošetřovatelek kmenů. Každá ošetřovatelka si vychovává nástupkyni, takže se tomu kusu paláce přezdívá babinec. Je to uzavřená oblast, vchod je pouze jednou branou, bedlivě hlídanou z obou stran. Jerry na to dost zíral, byl to skoro kult. Také byl po dlouhé době návštěvník z míst mimo oblast, protože tam měli své veškeré vybavení - kuchyně, obytné prostory atd.

A pak byla najednou hotová sladovna. Byla to docela velká událost. Houf strejdů a tetek následoval Jerryho, kterému Ivoš předváděl zařízení a různé zlepšováky. Samozřejmě, Růženka a hlavně Šušu nesměly chybět. V čele zástupu za Jerryem pak šli vyučení odborníci, kteří budou ve sladovně pracovat, nejdříve pod dohledem, posléze samostatně. Také jim byla projevována patřičná úcta, již si několikrát zkusili nanečisto celý výrobní proces a šlo jim to.

Jako zlatý hřeb byla oznámena ukázka trampských her, ať se mají místní na co těšit. Dnes to bude jen několik disciplín, veliké Hry budou uvedeny na oslavě uvaření první várky piva. Každá disciplína měla svého dohlizitele, a nebyl to vždy jen člověk. Tak například u klády hlídkovala Jiřinka, její pipi s ní, pokud nepoletovaly po prostoře, aby jim nic neuniklo. Kláda je nádherné cvičení rovnováhy - na dvou trojnožkách visí na lanech čtvrt metru nad zemí ohoblovaný kmen. Úkolem je přejít celou kládu od jedné trojnožky k druhé. Kláda se hýbe pod nohama jako živá, Jiřinka občas škubne za jedno lano, kláda se zakymácí a akrobat většinou padá. Tady se ukázalo, jaká jsou pipi učenlivá a zvědavá zvířátka. Jedno sedělo na zemi poblíž trojnožky a pozorně sledovalo, co ti lidi tropí. Když jednu chvíli nikdo nešel, zapištělo a zkusilo to samo. Dokonce na tu kládu vylezlo, nevyskočilo na ni pomocí křídel. Chvíli se houpalo na konci, pařátky pevně zaťaté do klády a křídla doširoka roztažené. Pak první krok, druhý, třetí, zakolísání, mávání

křídly, ale jen k vyrovnání rovnováhy. Po závěrečném seskoku na zem se ozval mohutný potlesk okolostojících spolu se skřehotáním seshora. Na pipi byly zřetelně vidět různé pocity - radost a hrdost, že to zvládlo a rozpaky, že to vyvolalo takový ohlas.

I na jiných místech bylo veselo. Asi nejvíc oblíbené místo byl Koňský skok do dálky. Jeho princip je jednoduchý - skok byl dvoufázový. V první fázi skákal skokan na finální odraziště ve vzdálenosti dvou metrů a tam se musel ihned odrazit k měřenému skoku o devadesát stupňů doleva. Pro poplety a zmatkaře byla vpravo vytvořena blátivá louže. Skoků bylo libovolné množství, ale počítal se průměr dvou nejdelších. Brzy bylo na první pohled rozeznat, kdo je ten popleta a zmatkař podle zabláceného těla, jak si dotyčný popletl strany. Nikomu to nevadilo, všichni se královsky bavili. Jak později trefně poznamenal hlavní strejda Mirko:

„Toto byl asi největší dar, co nám ti kluci seshora dali - možnost bavit se. Dá se říct, že jsme doposud jen vegetovali. Jistě, legrace byla i předtím, ale ne na takové úrovni.“

Tuto otázku nadhodil Jerry Orákulu, když s ním projednával možnosti zhotovení nádob na dozrávání piva. Orákulum mu odhalilo další podrobnosti o sobě, neboť prohlásilo, že bylo jen záložní centrum, takže veškeré plány by se dozvědělo při obnově paměti. Přesto se do něj ukládalo základní množství dat, aby se popřípadě nemuselo dělat vše znovu. Takže, nikdo nepočítal s tím, že bude hlavní koráb zničen. Uchovávané druhy měly schválně potlačenu zvědavost, vždyť se předpokládal brzký návrat na povrch, kdy se mělo toto umělé omezení odstranit. Ale zpět k ležáckým nádobám. Jerry už nadiktoval průběh kvašení a jak se pozná podle pěny, v jaké fázi se kvašení nachází, od nízkých bílých kroužků až po hnědou deku, plnou vyloučených hořkých pryskyřic, mrtvých kvasinek a podobně. Deku se musí odstranit, protože její setrvání by zapříčinilo velmi nepříjemně hořkou chuť. Takto vykvašená mladina se většinou provádí samospádem potrubím do ležáckých nádob, aby se zabránilo rozpěnění mladého piva. Jerry si z učení i praxe pamatoval na různé druhy ležáckých nádob a jejich klady i zápory. Právě proto se byl radit s Orákulem, jaké použít.

Ležácké sudy jsou sice nejlepší, ale Jerry jen teoreticky věděl, jak se dělají. Ocelové či betonové potřebují na vnitřním povrchu nějakou ochranou vrstvu intaktní k pivu, což znamenalo nějaký plast či nátěr zde nedostupný. Zbývá hliník a nerezová ocel. Hliník reaguje s některými kyselinami, takže musí mít také nějakou úpravu. Nerezová ocel je k pivu intaktní, ale je pro změnu velmi drahá. V tomto bodě se Orákulum ozvalo, že má lepší řešení. Nebude hloubit velkou jeskyni, ve které by byly nerez tanky, ale bude hloubit válcovité dutiny o objemu dvě stě hektolitrů, s hladkým vnitřním povrchem, na kterém bude napařena tři milimetrová vrstvička buď titanu nebo nějakého jiného intaktního kovu. V přední

části se vrstva zvětší a na ni bude navazovat čelo s armaturami a hotovo. Mezi těmito dutinami budou ve skále vyvrtány kanálky pro chladící vodu. Co Jerry na to? Jerry byl všemi deseti pro, akorát se musí zeptat Ivoše na vhodný kov. Přeci jen, strojař by o kovech měl vědět víc. Ivoš byl pro změnu všemi deseti pro titan, pro daný účel je nejlepší.

Popis technologie se již blížil k závěru, jeho předposlední část bylo právě dozrávání mladého piva ze spilky. I zde bylo nutné dodržet nějaké technologické postupy, aby se výsledný produkt dal pít. V tancích je nutno udržovat mírný přetlak kyslíčnicku uhličitého, jeho přítomnost blahodárně ovlivňuje čištění piva od různých kalů a podobně. Tlak bývá okolo jedné atmosféry, výjimečně až dvě při nutnosti zrychleného čištění piva. Tady padl od pisařů dotaz, jak dlouho má pivo ležet, pamětníci říkají něco o dvou týdnech. Jerry se zamyslel, jak to bylo v Brně v pivovaře, pak teprve odpověděl, že to většinou bylo podle stupňovitosti. Desítka má ležet minimálně 15 dní, ideálních je 21 dní. Ležák má ležet 60 až 70 dní a speciály leží až 90 dní. To se však musí vysledovat, proto u ležáckých nádob existuje takzvaný degustační kohoutek, aby bylo možné obsah ochutnávat.

Poslední fáze je takzvaný výstav. V ten okamžik hotové pivo opouští kvasné nádoby, pěkně pomaloučku, aby se nezvířil usazený kal. Pivo se z nádoby vytlačuje buď kyslíčnickem uhličitým nebo čištěným vzduchem. Ještě by mohla následovat filtrace, ale tady dole je to zbytečné, neděláme pivo na export, ale pro místní spotřebu. Skladovat se bude v oddělených nádobách, stejných jako ležácké, ale jen jako zásobovací pro hospodu. To Jerry ještě netušil, že na export nakonec přece jenom dojde a jeho pivo získá značného uznání, právě pro přírodní stav bez dalších úprav.

----- Poznámky:

11 Curriculum vitae neboli životopis

12 Černá kuchyně - kuchyně s otevřenými ohništi, na kterých se vařilo. Pojmenování podle stěn černých od kouře

13 Tuplák - nádoba na pití piva, ale s obsahem jeden litr

První várka

Jerry byl po tom všem docela utahaný, tak si dopřál dovolenou. Hodit starosti za hlavu a aspoň chvíli na nic nemyslet. Jak už to u chlapů bývá, zapomněl na rušivý prvek v podobě Růženky a Šušu. Ty, když se dozvěděly o Jerryho přání, začaly organizovat zmatek. Jerry zase jednou musel zvýšit hlas, zavrčel a pak jim vysvětlit, jak si to představuje on. Je zatím hotová sladovna, ta už může v předstihu jet, stejně se musí nechat slad odležet. Ivoš bude přestavovat černou kuchyni na minipivovar. Ten bude sloužit stále, budou na něm zkoušet novinky a sem tam vyrábět speciály. K tomu všemu potřebují náhražku chmele, než bude opravdový chmel k dispozici. Náhražka používá nové výhonky smrku, od Orákula Jerry zjistil umístění různých lesů v oblasti. V blízkosti rozervaných skal je jich prý nejvíc, takže se nepojede na dovolenou, ale na výpravu. Jerry dostane k dispozici jednu Blechu, co je používají na farmě. K řízení si sedne Jerry, za ním budou sedět Růženka a Šušu. Zbylé sedadla obsadí písaři, ať poznají, zač je toho loket. Jejich výběr dostane na povel Růženka. Šušu dostane speciální úkol - zajde z Jiřinkou a vysomruje od ní jedno učenlivé pipi, seznámí se s ním a naučí se s ním dorozumívat, pokud to už neumí. Nebo umí? Jerry se jí zeptal přímo. Umět se červenat, tak je Šušu celá rudá. Váhavě přisvědčila, že to už umí. Jerry se líbezně usmál, načež jí hodil na krk kompletní starost o zvířátko.

Teprve v den odjezdu si Růženka vzpomněla na to nejdůležitější - jak tam budou spát? Na zemi je to nepohodlné, v sedačkách na Bleše ještě horší... Jerry se na ni shovívavě usmál a odvětil, že to již zařídil. Teď pro změnu cenila zuby Růženka, takže Jerry dodal podrobnosti. Pod každou sedačkou jsou složené deky, cely a spací podložky. Navíc, plachta, která tvoří plátěnou střechu Blechy, se dá uvolnit a použít jako velká celta. Jerry dovysvětloval a zavelel k odjezdu.

Výprava skončila úspěchem. Našli les plný smrků s výhonky. Stejně z každého stromu otrhali jen dvě třetiny, rovnoměrně rozložené v koruně stromu. Kam nedosáhli, tam dolétlo pipi. Vypadalo to, že Šušu se s ním opravdu dorozumí, stačilo mu to říct jednou. Nákladový prostor Blechy byl plný pytlů s výhonky, dokonce se mezi sedačkami vešlo i několik balíčků udělaných provizorně z dek. Všichni se těšili, jak si po příjezdu domů odpočinou. Měli však smůlu. Za ten týden pokročil Ivoš s minipivovarem, ale v odlehlejší koutě, hned vedle malého skalního skladu, připravil i zařízení pro zpracování smrkových větvíček. Byl na to náležitě hrdý a chtěl to hned vyzkoušet, takže ukecal Jerryho ke zpracování vzorku. Skončili pozdě večer, kdy už oba padali únavou, ale rozdělaná práce musela být dokončena. Ve skládku bylo uloženo prvních několik litrů esence. Voněla docela zvláště, takže se Jerry už dopředu těšil na chuť piva.

Teprve teď si Jerry mohl dovolit úplně vypnout a nic nedělat. Čekalo se, až Ivoš zprovozní minipivovaru. Pak teprve začne to martyrium testovacích várek, ladění

výsledné chuti a zároveň školení budoucích zaměstnanců. Raději už dopředu oznámil, že po každé várce a následném testování bude týden věnovaný odpočinku, aby se nestrhali. Samozřejmě, stále se musely zpracovat pytle smrkových výhonků, ale už to nebylo tak strhující. Navíc pomáhali i budoucí pracovníci ve výrobě piva, takže na Jerryho nakonec zbyl jen odborný dozor.

A pak byl minipivovar hotov. Jerry naplánoval zkušební várku, kterou bude předvádět v praxi, co zatím nadiktoval. Další várky budou už dělat písaři samostatně, jen pod laskavým dohledem. To bude pro ně zácvik, než bude hotový normální pivovar. Pak budou písaři odborníky s praxí a budou zaučovat další zaměstnance. Minipivovar však nebude zapomenut, budou se na něm dělat různé pivní speciály a zkoušel různé pracovní postupy.

První dvě várky byly zkušební, jestli se Jerry někde nespletl v technologii, třetí už byla určena pro veřejnost. Jerry objevil v sousedství bývalé černé kuchyně prostory, které se daly využít jako malá hospůdka pro písaře, Jerryho a spol. a pozvané hosty. V tomto případě to byla prakticky celá parta, která se motala okolo Jerryho a pivovaru. Ze zemědělské farmy dojel Mamutík s Miládkou, Jiřinku doprovázelo i jedno pipi, to nejinteligentnější. Speciálním hostem byla místní bábinka, která umožnila nalezení černé kuchyně a zpřístupnění sklepů. Samozřejmě nesměl chybět vrchní strejda se svou zástupkyní. Trochu se tam mačkali, ale na slavnostní atmosféře to nic neubralo. Pilo se z keramických pohárků o obsahu přibližně tři deci, výroba skleněných třetinek, půllitrů a tupláků byla naplánována v nejbližší budoucnosti, až se podaří vyzkoumat sklářskou pec.

Při prvním společném ochutnání sledoval Jerry ostřížím zrakem, jak různě všichni reagují. Ti, co měli do činění s pivem ze starého pivovaru, nejdříve lehce přivoněli a pak následoval jeden až dva loky. Potom následovalo pomlaskávání, jak byla vychutnávána chuť. Ti mladší se zachovali stejně, jen napoprvé to bylo jemné usrknutí. Jerry s Ivošem, Milošem a písaři již za sebou měli ochutnávky jak předchozích várek, tak i neoficiální ochutnávku této várky, takže klidně popíjeli a sledovali výrazy ostatních. Starší pamětníci již měli prázdné pohárky, ostatní je rychle následovali. Jako první se projevila bábinka:

„Juj, to je dobrota. Už jsem skoro zapomněla, jak to chutná. I když, toto je podstatně lepší kvalita, díky Jerrymu a jeho znalostem.“

Pamětníci příkyvovali a vrchní strejda se zamyslel, pak se otočil ke své zástupkyni:

„Budeme muset vymyslet nějakou medaili pro Jerryho a vlastně pro všechny, co se na tomhle podíleli.“

Třetím projevem bylo skřehotání pipi, které upozorňovalo, že má prázdnou misku. Sice tam mělo předtím jen trošku, jen na chuť, ale vypadalo to, že mu nápoj zachutnal. Mělo ovšem smůlu, tato první skutečná ochutnávací várka měla jen 32 litrů, takže se po ní jen zaprášilo. Písaři a Jerry už plánovali další várky, takže

časem zbude víc i na ostatní.

Únos

Nyní zbývalo jen dokončit velký pivovar a v praxi vyzkoušet postupy z minipivovaru. Všichni měli hromadu práce, až nad hlavu. Uprostřed toho se potácel Jerry, který si prodělával rodinnou krizi. Začala s tím vlastně Růženka, která jednou prohodila, že **by měl Šušu začít poučovat o sexu. Vždy se to tak dělalo, v rodině je méně ostychu oproti možnému vystavování nahého těla na veřejnosti nebo před třídou. Jerry byl tak nějak pro, ale příliš mu to zavánělo pedofilii, než aby to jen tak překousl. Ted' měl hlavu v pejru, jak se to lidově říká.**

Do toho všeho se ozvala recidiva Mamutíkových problémů s jídlem. Tentokrát se však jednalo o něco jiného, protože se v jeskyních u albínů sešli postupně všichni čtyři. Byli ubytováni v uzavřeném oddělení, spolu s nimi i všechny jejich věci, které přinesli seshora, zvenčí. Lékaři nevyklučovali, že se jedná o něco s extrémně dlouhou inkubační lhůtou, sice v normálním prostředí neškodnou, ale tady dole ve speciálních podmínkách... Určité plus bylo, že se to zatím projevilo jen u lidí, všichni strejdové i tetky, kteří s nimi byli ve styku, neměli žádné znepokojivé příznaky.

Lékaři zkoumali čtveřici i jejich věci, ale stále se nemohli ničeho dopátrat. Dny ubíhaly v nečinnosti pacientů, až tato idylka znenadání skončila. Čtveřici probudila dunivá rána následovaná rachotem padajících kamenů. Z přístupové chodbičky se vyvalil oblak prachu, který se jen zvolna usazoval, aby odkryl kamenný sesuv, zabírající celou přístupovou chodbu. Užaslé ticho přerušil zesilující sykot. Něco protivně nasládlého plnilo jejich místnost a rychle je uspávalo. Jerry jen koutkem oka a zbytečkem vědomí pozoroval, jak se stěna vedle chodbičky bortí a oválným otvorem vbíhají dovnitř podivné postavy ve skafandrech.

Jestli to bylo tím, že Jerry zahlédl záhadné postavy nebo z jiných příčin, nebyl v úplném bezvědomí. Matně vnímal cestu, nejdřív drncání po nerovné podlaze, pak naložení do nějakého mechanického dopravního prostředku, který se při pohybu mírně pohupoval. Následovala několikahodinová jízda pomalým výtahem a nakonec pocit slunce někde nahoře napravo. Co však Jerryho vyburcovalo z nuceného spánku byla dvě známá slova:

„... Šušu ... utratit ...“

V Jerryem se zvedla vlna adrenalinu. Stačilo mu jedna ztráta dcery, ted' bude muset ztratit i tu druhou? Co na tom, že byla z jiného živočišného druhu, Jerry ji už dávno adoptoval. Jerryho vědomí se pomalu, ale jistě zvedalo z hlubin bezvědomí, podobno bájnému Leviatanovi. Anebo ještě

lépe Krakenovi, podle stupně našťvanosti. Pak se náhle probral. Zjistil, že zírání na Šušu, pokojně sedící na lehátku a vykládající cosi hloučku posluchačů. Ale jakých!

Představte si vejce. Vejce metr vysoké o největším průměru půl metru. Vejce pastelové barvy pocákané skvrnami jiných barev. Dole tři panožky, na kterých to vejce stojí. Na různých místech těla trčí výstupky, které vyraší vždy tam, kde je to nejvíce zapotřebí. Teď jsou to oči na stopkách, které se svorně otočily k Jerrymu. Další oči sledují Šušu, jak seskakuje z lehátka, několik kroků a vrhá se Jerrymu do náruče. Při tom nadšeně křičí:

„Růženko! Jiřinko! Klucí! Jerry se probral!“

Ve stěně se otevřou dveře... Ehm, ne. Najednou je ve zdi obdélníkový otvor, jímž nakukuje Ivoš a Mamutíkem. Mezi nimi se protlačí Růženka a běží napodobit Šušu. Přitom nadšeně povykuje:

„Tys nám dal! My o tebe měli takový strach. Spal jsi celých pět dní, i když bylo uspávací načasováno na sedm hodin. Všichni se bez problémů probudili, jen ty jsi chrápal dál!“

Jerry vůbec nechápal, co mu to Růženka říká, pak si vzpomněl. Padající strop, cosi sladce páchnoucího, podivné postavy ve skafandrech. Rukou zakrývá Růžence tlamičku a říká jí:

„Prosím tě, zpomal. Co se stalo? Pomalu a jednoduše, ještě nejsem úplně probuzený na takový nával informací...“

Růženka se zklidní, už Jerryho jen spolu se Šušu objímají, a přitom mu odpovídá:

„Hele, nechceš si to poslechnout komplet? Až se trochu probereš... Pucju se na tebe těší už kolikátý den.“

Jerry jen zamrkal:

„Kdo?“

Růženka se usmála a ukázala na vajíčka:

„Pucju. Návštěva z hvězd.“

O něco později se najedený Jerry pohodlně usazuje do pohodlné pohovky, z každé strany jednu svoji ženskou a pozorně poslouchá vypravování Pucju:

„Na začátku to byla plánovaná zastávka výzkumné lodi. Vzdálené pozorování odhalilo planetu v zóně života i oblaka v plynném obalu planety. To nutně neznamenalo život, ale poskytovalo vhodné podmínky pro něj. Vstup lodi do soustavy se ukázal být poněkud obtížnější, zdejší Oortovo mračno mělo netypický tvar i hustotu. Další extrém znamenaly čtyři plynné obří planety, většinou to je jedna, maximálně dvě. Vypadalo

to, že soustava prošla v době svého vzniku nějakým kataklyzmatem. Tomu odpovídal i pás asteroidů mezi čtvrtou a pátou planetou. To vše velice zajímalo astronomy a jim podobné odvětví. Hlavní cíl však byla čtvrtá planeta od Slunce. Při brzdícím obletu Slunce se ukázalo, že první planeta byl jakýsi bludný šutr, který ve spirále klesá do Slunce. To trochu přeházelo pořadí planet, ta zajímavá byla tudíž třetí.“

Jerry zjistil, že mu trne přesezená noha, tak se drobně zavrtěl, aby to napravil. Vyprávějící vejce na chvíli ztichlo, aby se Jerry mohl lépe srovnat. Pak pokračovalo ve vyprávění. Popisovalo dlouhodobé pozorování a zkoumání planety, pak bezpilotní sondy, nakonec výsadek. To už byli imunní proti zdejšími bakteriím, též výsadek byl patřičně kondicionován. Výsadek postavil výzkumnou vědeckou základnu a začalo pořádné zkoumání. Tak našli téměř inteligentní druh, podle pozemského názvosloví je to rod Troodon. Vybrané jedince vozili na zkoumání a genetické manipulace nahoru na loď, dole na to nebyli vybaveni. Vývoj pokračoval uspokojivě, pak se vše zkomplikovalo.

Že je tato soustava plná zbytků a podivností zjistili už při přiletu. Bohužel si nevšimli, že svým průletem vytrhli ze svého místa ledovo - chondritovou planetku. Poprvé si jí všimli, když ji planeta Uran vymrštila jako prakem směrem k Zemi. Výpočty ukazovaly, že ji s rezervou mine, ale na své dráze ji čeká Jupiter. Tam se výpočty natolik rozcházely, že připomínaly spíš odhadování výsledku. Velitel vědecké sekce po poradě s kapitánem lodi zastavil veškerý výzkum a nařídil budování útočišť v hlubinách Země, to pro všechny případy.

Byly již hotové téměř všechny, když se planetka potkala s Jupiterem. Následné měření bylo šokující: Planetka měla opět vyšší rychlost i jinou dráhu. Další měření, další výpočty. Ty ukazovaly, že planetka letí přímo ke kolizi se Zemí. Kapitán lodi přikázal ukončit veškeré práce na povrchu i pod ním a pomalu přesunul loď za Zemi tak, že je její masou chráněn. Bohužel, již nebylo možno pozorovat planetku přímo, takže si drobné změny dráhy po kolizi s jiným asteroidem nikdo nevšiml. Planetka mírně lízla Měsíc, vyrvala mu kus hmoty a s dalším odklonem směřovala k Zemi. Tu zasáhla téměř tečně, ke kusům Měsíce se přidal kus Země a ty se, poslušny nebeských zákonů, vyšplhaly až na nízkou orbitu, přímo před stále couvajícím loď. Na jakýkoliv manévr již bylo pozdě, zákony setrvačnosti mluvily jasně. Kapitánovi loď nezbylo nic jiného, než rozbít speciální schránku a zmáčknout protivně barevné tlačítko. V lodi pohasla světla, jak byla veškerá energie přeměrována do hyperprostorového vysílače. Vysoce přetížený vysílač stačil odeslat smrtelný výkřik, obsahující číslo lodi, galaktické souřadnice a hlavní body z doposud

zjištěných dat, celkem osmadvacetkrát, než byl loď rozbita a zničena.

Shodou náhod a také díky tomu, že hyperprostor nebyl ještě dostatečně prozkoumán, došla zpráva na místo určení značně zkomolená. Luštění trvalo docela dlouhou, Pucju s tím nespěchali, aby nepřehlédli nějakou maličkost. Jako bytosti velmi dlouho žijící, téměř nesmrtelné se naučili dělat vše důkladně, ale také neuspěchaně. Drobný problém také byl, že zrovna nebyla dostupná žádná loď, mířící alespoň přibližně správným směrem. Kosmické loděnice byly po postavení požadovaného počtu lodí zrušeny. Byly tu dvě možnosti - počkat, až se nějaká loď vrátí nebo kompletně vybudovat kosmické loděnice. Druhá možnost byla planetárním Sněmem téměř okamžitě zamítnuta, stavět loděnici pro jednu loď je značně nevhodné. Nakonec se všem lodím poslala zpráva, že pokud má nějaká chuť, tam a tam se udála tato událost a bylo by záhodno to tam prozkoumat. Jedna loď se našla, bloudila právě v oblasti s naprostým minimem hvězd i planet, takže uvítala trochu toho vzrušení. Sice to bylo přes jedno rameno galaxie, ale času máme dost...

Tak se stalo, že druhá výprava dorazila k Zemi pouhých osm milionů let po katastrofě. Nalezla části první lodě, jak v dojemné pospolitosti s různými kameny krouží na vysokých orbitách Země. Kameny házeli směrem do slunce, části lodi pak ukládali do vhodného kráteru na Měsíci. Tak našli i část velitelského můstku i s navigačním počítačem, ve kterém doutnala jiskérka mechanického života. Počítač se podařilo oživit do té míry, že se nakonec dostali k záznamům o činnosti. Se zájmem si počítali o podzemních Úložištích. Na to, aby se do nich podívali fyzicky, bránily kilometrové vrstvy bahna, jako pozůstatek extrémní erupce nedalekého stratovulkánu. Proti bahnu je i vyspělá technika bezmocná. Na silové pole je to až moc těžký materiál, na nějaký mechanický typ hrazení až moc tekutý. Jediné, co pomůže, je mráz. Ten ale musí být globální a dlouhodobý, aby bahno stačilo promrznout do požadované hloubky. Ve zmrzlém materiálu jde již dolovat běžným způsobem.

Kapitán lodi moudře rozhodl, že nemá cenu tady zbytečně zůstat. Lepší bude prozkoumat tento kout vesmíru a sem se občas vracet na kontrolu. Pouze naprogramovali oživený navigační počítač, aby podal zprávu, pokud se bude dít něco zajímavého. Pak už je tady nic nedrželo. Prozkoumávání je zavádělo dál a dál, dokonce se jednou vrátili na domovskou planetu. Periodické kontroly odhalily drobného tvora, který se vyvíjel nejdříve ve stínu větších dravců, pak však začal dominovat a pomalu mířil k inteligenci. Při jedné z posledních návštěv si všimli, že onen tvor se vyvíjí nestandardním způsobem. Žil pouze nepatrný zlomek času než Pucju, ale nahrazoval to velkou variabilitou následných

generací. Vedoucí sociobiolog provedl řadu simulací, při kterých málem zavařil lodní počítač. Pak se zavřel s výsledky s kapitánem do jeho kajuty. Netrvalo to ani půl dne, než se mu podařilo přesvědčit kapitána, že v budoucnu by tento druh mohl být značně nebezpečný jak pro spící tvory v Útočištích, tak i pro sebe či celý zemský povrch. Proto byla vybudována kamufláž.

Nehluboko pod povrchem byla vybudována další dutina, do které byly umístěny uměle vytvořené bytosti. Ty byly speciálně upraveny tak, že nehrozily genetické deformace. Další úpravy potlačily takové vlastnosti jako zvědavost, touha po poznání a podobně. Proto také vrchní strejda tvrdil, že jsou v jejich útočišti velmi krátce, jen šest milionů let. Další malé dutiny byly vybudovány po celém světě. Vypadaly nedokončeně, ale všechny odkazovaly na to falešné útočiště. Součástí kamufláže byl přeprogramovaný nalezený navigační počítač, který byl i se zbytkem můstku umístěn pod útočiště. Hlavní data byly vymazána a namísto nich byly implementovány falešné vzpomínky. V hloubi systému bděl hlídač, který měl ohlásit průnik. Předpokládalo se, že onen tvor bude zaujat Útočištěm natolik, že se Pucju dokáže dostat k Zemi v brzkém termínu. Od té doby byly periodické kontroly naplánovány na interval půl milionu let, aby se alespoň trochu přizpůsobily překotnému vývoji toho tvora.

Jestli to bylo vyburcováním Pucju překotným vývojem pozemského tvora nebo již nastal čas na změnu, asi před třemi miliony let byl proveden Civilizační skok. Pravdou je, že něco takového se chystalo už delší dobu, dlouhý čas zabraly všelijaké zkoušky a testy. Již delší dobu používali Pucju různé mechanické prvky rozšiřující vlastnosti jejich těl, nyní se však chystala celková přestavba. Byly nalezeny trvanlivé organosilikáty, ale pak následovaly prakticky věčné siliko-kovové sloučeniny, které v mnohém připomínaly klasické bílkoviny. Toto byla pro výzkumníky Pucju teprve výzva! Další výzkum, zkoušení a testování zabralo několik milionů let, na konci však mohli výzkumníci hrdě předvést prakticky věčné tělo. Nahrání vědomí do takto vytvořeného těla již byla maličkost. A to nejlepší nakonec - tělo využívalo energii z okolí, takže odpadl celý potravní řetězec. Mírný problém to znamenalo u kosmických cest, tam se nakonec zrušilo stínění reaktorů a najednou bylo energie dost.

Prakticky ve stejnou chvíli byl nalezen způsob, jak hyperprostorem přepravovat pevné předměty, nejen informace. Tím pádem přestaly být potřebné velké kosmické lodě, plazící se podsvětelnými rychlostmi. Nakonec stačilo jen obyčejné hnízdo v rámové konstrukci, malý vodíkový fúzní reaktor, jednak jako zdroj energie pro kosmonauta, jednak jako pohon pro nezbytně nutné přesuny prostorem. Vodík v nádrži sloužil jak palivo, tak i jako pracovní médium. Vícečlenné výpravy se spojovaly do vláčku nebo se její členové setkávali v cílovém prostoru. Takto se nyní dostaly Pucju na Zemi. Problém byl ten, že se připojením energetických zdrojů ke zbytku dávného vraku zablokoval hlídač, hlásící změny v nárazové dutině. Místní si toho také hned nevšimli, proto to zpoždění.

To už Jerry, viditelně rozrušený, nevydržel a vyskočil:

„Jací místní? To jsou snad strejdové a tetky, ne?“

Vejde na chvíli strnulo, pak odpovědělo:

„Aha, ty to vlastně nevíš. Prosím, nelekni se!“

Jedna stěna pomalu zprůhledněla a před Jerry se objevilo překvapující panorama.

Jerry stál, zíral, div mu oči nevypadly, ale zmohl se na otázky:

„Co to je? Kde to je? Tady bydlí ti místní? Nikdy jsem takové neviděl!“

Jerry se zarazil, jako by si na něco vzpomněl:

„Vlastně... Jak jste to říkali dřív... Strejdové a tetky jsou umělé bytosti!

Co na to oni?“

Vejde si vytvořilo další ruku, kterou ukázalo Jerrymu, ať si zase sedne, že bude pokračovat:

„Strejdové, jak je nazýváš, nejsou plně umělé. Jsou to lidi jako zdejší, akorát u nich došlo k několika buněčným a genetickým úpravám. Byl stabilizován genofond, aby pokud možno nedocházelo k defektům, posílen imunitní systém, pro změnu oslabena zvědavost a podobně. Prakticky ideální prvosledová obrana. Prostě testovací článek, jak se budou lidé chovat k jiné rase. Sice na dvou vzorcích nelze dělat statistiku, ale vypadá to, že obyčejní lidé mají více empatie než vládnoucí... ehm, jak se to říká u vás? Klan? Gang? Z toho co sledujeme na povrchu se občas dělá špatně. Proto jsme museli provést určitá opatření, které se dotkly hlavně vás. Mám na mysli únos vás, lidí seshora, spolu několika citově navázanými jedinci ze spodního lidu.“

Vejde se odmlčelo, ale bylo zřetelně vidět, že přemýšlí nad taktikou:

„Mám obavu, že se vás následující nutné akce dotknou ještě více. Ta předchozí skupina neznamenalala až takové nebezpečí, vy jste podstatně vzdělanější a chytřejší. Bylo to vidět při technických řešeních, ať se to týkalo Orákula či pivovaru. Mimochodem, Orákulum je už zase odpojené, nyní jen z 87%, aby byl zachován koloběh slunce a další akce, ale aby se nemohlo samo doopravit. Stále má rezervu na 30 lety, ale ta se za ty eóny nezměnila, stále to bylo jen 30 let.“

Vejde obrátilo jedno oko ke kolegovi a cosi zašveholilo. Opětovně se otevřely dveře, ale tentokrát jimi prošel celý zástup unesených. Miloš, Ivoš, Mamutík, každý se svojí oblíbenkyní ze spodního lidu, jak je vejce nazvalo. Navíc několik písařů, a strejdů, co se s nimi stýkali nejvíc. Posedali si, kde se dalo a s napětím očekávali věci příštích.

Hlavní Pucju si nechalo narůst trs očí, aby mohlo sledovat všechny a pak spustilo:

„Někteří už ví, o co jde, ale nyní vás tady máme všechny pohromadě. Znamenáte nyní bezpečnostní problém. Zpátky mezi strejdy vás pustit nemůžeme, pracně jsme je resocializovali do původního stavu. Nahoru na Zemi už vůbec ne, tam by se vás zmocnili tajné služby a my neumíme takovou blokádu paměti, aby byla jistota, že se jí neprobourají. Nejlepší by bylo vás zabít, ale protestuje ve mně vše, co má co dělat se emocemi, prostě toho nejsme schopni.“

Vejde se opět odmlčelo, nyní bylo jasné, proč. Trvalo to jen chvíli:

„Zbývají prakticky tři možnosti. Necháme vás dožít tady, u spodního lidu druhé úrovně. Není to neúcta, je to dáno rozvrstvením, na první úrovni jsou strejdové, na druhé místní spodní lid, na třetí... Ehm, rozkecal jsem se nějak moc. Také je to víc rizikové, ale nebezpečí není tak akutní. Tak dál. Uděláme vám separátní malé útočiště, bokem od všech ostatních a necháme vás tam v klidu dožít. No, a poslední je kompletní

přestěhování. Pro upřesnění, mimo Zemi. A nemyslím tím nějakou základnu na Měsíci, tam bude za chvíli rušno víc jak... Ehm, na Václaváku. Řekl jsem to správně? Asi takhle. Objevujeme ročně několik obyvatelných planet, ať již obývaných nebo ne. Jedna nás velmi zaujala. Vyvinuly se na ní paralelně tři rasy. Neválčí mezi sebou, ale spolupracují. Zkusili jsme udělat experiment, pustili jsme mezi ně několik příslušníků dalších pokojných ras vybavených falešnými vzpomínkami o cestě jakýmsi kamenným tunelem, ze kterého vylezli tady. Experiment se podařil, nyní na té planetě koexistuje těch ras šest. Tam bychom vás vysadili. A jako bonus, pouze pro tuto možnost bychom vás udělali genově kompatibilními se svými partnery, že byste mohli mít mláďata. Odpověď na výběr nechci hned, pořádně si to promyslete. My si teď uděláme malou inspekční cestu, takže další setkání bude za tři dny. Mějte se tady a nezlobte...“

Poslední přesun

Jerry se nakonec musel zamknout na záchodě. Jedině tam byl klid. Z jedné strany Růženka, z druhé Šušu, sem tam přišel někdo z ostatních se poradit, co by bylo podle jeho mínění nejlepší...

Nejlepší by bylo, alespoň podle Jerryho a jeho ženských, přesun na tu planetu, už jen kvůli tomu, že by se Jerry konečně dočkal potomka, do jehož výchovy mu nebude kecat žádný tchán. To už byli tři proti zbytku. Pak Růženka ukecala Ivošovu Jiřinku a Šušu pro změnu Miládku od Mamutíka. Společně to pak postavili jako hotovou věc. Ostatní se ani moc necukali, ve všech dřímala touha po nějakém tom potomkovi, aby takříkajíc nežili nadarmo.

Pucju tak rychlé rozhodnutí asi neočekávali, takže se vše muselo nejdříve připravit. Trvalo to týden, pak přišlo zkoumání genomů všech zúčastněných. To trvalo další dva týdny. Přizpůsobení byla pak už jen malina na dortu, vše bylo hotovo během jediného dne. Přesto byli pod dohledem další tři dny, kdyby něco. Na konec praktický test - Pucju odebrali Růžence a Šušu po jednom vajíčku a oplodnili je Jerryho spermii. Obě vejce spermie přijaly, začaly se rýhovat a dělit. V okamžiku třetího dělení byl pokus ukončen, veškerý materiál sterilován a zničen. Nyní už jen zbývalo vymyslet, jak Jerryho a spol přenést do oné jeskyně, kterou noví členové civilizací vycházejí. To už nikdo nesledoval, jednoho dne večer usnuli a rádo se probudili v hromadě sena v jeskyni.

Ještě se rozkoukávali, když do jeskyně vešel podivný tvor. Proti světlu venku vypadal jako hrbatá chobotnice, teprve zblízka se ukázala modrá tvář. K ní patřily čtyři modré ruce, ty ostatní výčnělky byly jen jakési ozdoby. Několika gesty je uvítal a pozval ven, před jeskyni. Tam se všichni zarazili. Nacházeli se na kamenném pódiu uprostřed velkého amfiteátru. Ten byl plný bytostí různých tvarů i barev. Teprve při pořádném pohledu se barevné fleky rozpadly na tvář a nějaké barevné oblečení. Jerry zaregistroval podobné papouščí oblečení i ve dvou řadách kamenných křesel napravo od jeskyně. Kupodivu bylo jedno prázdné, ale podle modré barvy na opěradle bylo jasné, komu patří. Proti těmto honosným křeslům stály dvě jednoduché kamenné stoličky. Modrásek už posunky přesvědčoval Jerryho, že na jedno z nich si má sednout on, na druhé Růženka, ostatní si mají stoupnout za ně. Vypovídalo to o předem připraveném plánu vítání nováčků.

Sotva se všichni usadili, z terásky nad jeskyní se ozval zvuk hudebních nástrojů. Dominovaly bubny a táhlé hluboké tóny z trub. Chvilími byl dokonce rozeznat i náznak melodie. Pak modrásek zvedl ruku a hudba umlkla, zato přiběhl houfec mlád'at. Dva nejsilnější vezli na vozíčku velkou zakrytou dřevěnou nádobu, ostatní různě malované misky. Mezi křesly se houfec zastavil, dva sundali z nádoby poklop a další dvě mlád'ata začala pomocí dřevěné naběračky nalévat do misek okrovou pěnicí tekutin. První byli obslouženi tvorové v kamenných křeslech. Na Jerry

a Růženku vyšly také dvěisky, ty ale byly nezdobené.

Tvorové v křeslech zdvihliisky do výše a pak se z nich napili. Ozvalo se sborové ách. Jerry je zkusil napodobit, ale zabránila mu v tom malá ručka, mláděte, které mu donesloisky. Zase jiné mládě drželo za ruku Růženku. Očividně se čekalo na nějaké znamení. Dočkali se vzápětí. Tvorové povstali a ukázaliisky na Jerryho a Růženku. Jerry, bedlivě sledován Růženku, nejdříve přivoněl a pak mírně ochutnal. Očekávané ách se nekonalo, Jerry měl co dělat, aby obsah nevyplivl. Růženka takové ciráty nedělala, ta jen nadisky kroutila hlavou.

Pak se jim v hlavách ozval slabý hlásek. Vypadalo to, že telepaticky hovoří právě modrásek, ten seděl předkloněn a silně si tiskl spánky:

„Copak, nechutná vám naše pivo? Uměli byste lepší?“

Jerry se ani nezarazil nad způsobem domluvy, ale zmínka o vaření piva ho donutila povstat a zařvat:

„To si piš, modrý šmejde, že to umím! Šest let jsem to studoval! Tam, odkud pocházím, jsem byl pro toto umění uctíván!“

Pravděpodobně zařval i telepaticky, protože se od modráška ozvalo zaúpění. Přesto modrásek vesele poskakoval a mával rukama. Postupně se uklidnil, chytil za ruce oba sousedy v křeslech začal telepaticky vykřikovat:

„Radujme se! V jeho mysli není faleš, myslí svá slova upřímně! Dávná věštba se nyní naplnila! Dávná věštba o tom, že jednoho dne se z Božské Díry vynoří spasitel, který nás konečně naučí vařit kvalitní pivo“

KONEC

Poznámky:

- 1 Mluvíš pěkně, ale mě je horko jako v sauně. Dal bych si pivo nebo leknou...
- 2 Shořel
- 3 Jogínský sed s překříženýma nohama
- 4 Devěták - Termín, zkratka, Dozorčí vojenského tělesa. Obvykle voják z povolání, vykonávající službu, kdy se stará o chod útvaru, všech celodenních směn, řeší problémy s kázní, kontroluje výkony celodenních služeb.
- 5 ČSLA - Československá lidová armáda, vojenská organizace za vlády KSČ - Komunistické strany Československa
- 6 ČSSR - Československá socialistická republika
- 7 CCCP - v azbuce SSSR, Svaz sovětských socialistických republik
- 8 Setkání v šeru nebývá vždy pohodové, někdy je lepší položit peněženku na zem, zdrhat a doufat, že ten poberta se bude zajímat o peněženku a ne o uprchlíka.
- 9 Řízkování je způsob rozmnožování rostlin mimo semínka. Prakticky je to kus rostliny s tzv očkem, pomocí kterého se onen kus může zakořenit a opětovně se rozrůst.
- 10 Sauropodní dinosaur je velký čtyřnohý býložravec, nejznámější druh je brontosaurus.
- 11 Curriculum vitae neboli životopis
- 12 Černá kuchyně - kuchyně s otevřenými ohništi, na kterých se vařilo. Pojmenování podle stěn černých od kouře
- 13 Tuplák - nádoba na pití piva, ale s obsahem jeden litr

© 2018-2019 Jerry Worker

KONEC